
George Topîrceanu
Scrisori fără adresă

Scrisori fără adresă

George Topîrceanu

Editura Bestseller

bestseller

Crte electronică publicată cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe – Departamentul Politici pentru Relaţia cu Românii de Pretutindeni.

Ministerul Afacerilor Externe
Departamentul Politici pentru Relaţia
cu Românii de Pretutindeni

Domnia lui Ciubăr Vodă

La mânăstirea Neamțului, unde-mi petreceam vara mai demult, am descoperit odată în podul unei chilii manuscriptul unui cronicar necunoscut, Oprea Cață logofătul, care aduce câteva precizări și date nouă cu privire la originea și viața vechiului domnitor moldovan Ciubăr-vodă. Socotind că aceste însemnări nu pot fi lipsite de interes, ci vor folosi specialiștilor să le fie de învățătură, despre cele rele să se ferească, iară pre cele bune să le urmeze și să se îndirepteze, cum așa de frumos zice Simion Dascălul, plagiind fără jenă pre vornicul Ureche, cu multă râvnă am căutat a descifra manuscriptul lui Cață și, unde nu s-a putut, alta nu era decât să împlinesc de la mine golul și să împreunez poveștile cum m-a tăiat capul, ca să fie bine. Iar dacă rău am făcut, scociorască altul podurile mânăstirești să afle alt manuscript mai de crezare și să facă mai bine.

Predoslovie

Mulți au nevoit, unii de la alții chizmind[1], de au scris rândul și povestea domnilor Țării Moldovii, iară de domnia acestui Ciubăr-vodă, nice Evstratie logofătul, nice Misail călugărul, nice letopisețul cel latinesc mai nimica nu scrie, fără cât numai dumnealui Grigore Ureche vornicul tare pre scurt însămnează. Care dacă am văzut că lipsesc poveștile, cum au fost începătura și domnia acestui Ciubăr-vodă, fecior den țoale străine lui Alexandru-vodă cel Bătrân, socotit-am ca să nu lăsăm acest lucru nesăvârșit la vremea lui, să nu spue nepoții și mai vârtos cronicarii altora limbi că nu am fost râvnitori a scrie ale noastre, ce ne-am trecut țenchiul[2] pre acest pământ asămine herelor și dobitoacelor celor proaste și necuvântătoare.

Drept aceea și eu, care sunt între cei păcătoși Oprea Cață logofăt, cercând și alte izvoade străine cum și vorbe den bătrâni neputincioși, cu agiutoriu de la Dumnezeu tâmplându-se de am aflat și un izvod neștiut, rămas de la dumnealui Toader Cârneciu dascălul, carele mai pre larg și mai deschis tinde poveștile, cu mare nevoință le-am lipit la un loc, potrivind vremea și anii, după cum toate pre rând careși la locul său mai înainte se va arăta.

De amestecăturile care au fost în Țara Moldovei după moartea lui Alexandru-vodă cel Bătrân

De la Alexanru-vodă cel Bătrân rămâind patru feciori cu cununie, cum și alții cam destui pre de laturi, au stătut întâiu la domnie Iliaș-vodă, fiu-său cel mai mare. Și chemându-l pre acesta Ilie, nice nu s-ar hi căzut să stea prea mult în scaunul țării, ce îndată s-au rădicat asupra lui cu oaste fratele-său mai mic, Ștefan, carele l-au biruit pre Ilie, de i-au căutat a fugi la Țara Leșască.

De acii, întorcându-se Iliaș-vodă cu agiutor de oaste, s-au lovit a doua oară cu Ștefan-vodă la Dărmănești, în anul 6942, fevruarie 2, luni în săptămâna albă. Ce hiind începutul săptămânii, nu i-au mers lui Ilie, că iară l-au biruit Ștefan-vodă.

Și științdu-se Iliaș-vodă căzut gios, nu pierdu nădejdea, ci de iznoavă[1] strânse oaste și, intrând în țară după un an, s-au lovit cu frate-său la Podraga, martie în 8 zile. Ce nărocul lui cel prost iară l-au lăsat la sminteală, că hiind săptămâna babei și lapoviță tiutinderea, au rebegit caii cei gingași ai leșilor și au pierdut Iliaș-vodă războiul, de i-au căutat a se întoarce iară la Țara Leșască.

Nu după multă vreme, s-au ispitit Ilie încă o dată și viind cu oaste în anul 6943, avgust în 5 zile, s-au lovit cu Ștefan-vodă la Piperești, într-o vineri. Ce hiind zi de post, iară au mâncat Iliaș-vodă bătaie.

Care văzând acestea Ștefan-vodă despre partea frăține-său, că bine nu se curăția de dânsul și iară venea cu oaste asupra lui, că-l făcuse tobă den bătăi și tot nimica nu i-au slujit, socotit-au Ștefan-vodă să-l ia cu bine și cu vorbă bună, măcar că-i era frate. Și așa, l-au pohtit să vie la împăcăciune să se împartă cu domnia, giuruindu-se pre Maica Precista și pre toți sfinții părinți că nimica rău nu-i va face, numai să vie. Iară dacă s-au încrezut Ilie și au venit, nimica rău nu i-au făcut Ștefan-vodă, fără numai cât i-au scos ochii și i-au tăiat nasul.

După care îndatăși au înălțat Ștefan-vodă biserică mare în târg la Piatra, pre numele sfântului mare prooroc Ilie, carea se vede și până astăzi.

Rădicatu-s-au atunci de iznoavă Roman, feciorul lui Iliaș-vodă, carele văzând la unchiu-său Ștefan atâta cuvioșie și râvnă bisericească n-au mai putut răbda, ce s-au vorovit cu o samă de curteni și, prinzându-l, i-au tăiat capul.

Ce cumuși era țara plină de fii, de unchi și de nepoți domnești, nice Roman-vodă n-au hălăduit mult în scaun de răul lui Petru-vodă, care și el au fost alungat mai apoi în Țara Ungurească de Bogdan-vodă, tot un fecior den zămislirea mai cu încongiur a lui Alexandru-vodă cel Bătrân.

Nakazanie, adecă învățătură sau certarea celor mari

Cată acum, cititoriule, și vezi câtă vrajbă și amestecături în biată Țara Moldovii, căci că domnul ei Alexandru cel Bun, în tinerețele lui, nu și-au păzit pohvala[1] lui domnească cum se cade a se purtare craii, împărații și domnii, în podoabe și în obicee de cinste, ce pre unde au mas, preste tot au odrăslit. Că domnul, măcar că-i tot om ca fieștecarele, dacă-i holteiu au ba, cât nu-i lângă doamna lui va să-și păstreze hirea și să rabde, că doară nu crapă dentr-atâta. Iară dacă nu poate, ertată hie-mi vorba proastă, mai cu cale-i a se râncăci. Place-i lui domnia, alții încă nu o ar lepăda, și așa cine n-ar pohti să domnească, vrednic a se îndemna numai la huzur? Iară acela ce-i e voia să asculte atâta norod de un singur om, trebuiește cu chibzuință și cu popreală den spre partea lumească a se feri. Ce chiar de s-au tâmplat să greșască cu vreo muiere, nime nu-l taie să spue că au fost cu adevărat, nice să mărturisască despre acela prunc că-i den osul lui, că aceasta singur Dumnezeu știe. Ce mai curând se poate tâmpla să hie den oameni proști, carii mai vrednici decât domnul lor sunt la asămine treabă.

De domnia lui Ciubăr-vodă, cum au fost de au agiuns de au fost domn

Deci întorcându-se Petru-vodă cu agiutor de oaste de la Ioan Huniad, craiul Țării Ungurești, zic să fie venit cu el și un oare-carele Ciupor, mai mare preste unguri. Iară când Huniad și-au întors mila lui de la Petru-vodă, zic să fie rămas acel Ciupor singur stăpân la domnia Moldovii. De la care apoi cei proști au făcut Ciubăr-vodă, pre limba țării.

Ce toate sunt basne și scornituri, iară adevărul cum au fost, într-alt chip se arată.

Scrie letopisețul nostru cest moldovenesc, ales Toader Cârneciu dascălul, această poveste, de zice că într-o vreme la atâta agiunsese țara, au fără domn, au să priimească la domnie pre Alixăndrel, feciorul lui Iliaș-vodă, carele trăia la curtea lui Cazimir, craiul leșesc.

Ce Alixăndrel nevrâstnic și mucos hiind, numai 14 ai, strânsu-s-au boierii și țara de s-au sfătuit pre cineși vor alege să pue domn. Și se mierau boierii, cum vor face? Că pre obiceiul țărăi, nu se cădea altuia să dea domnia, fără carele nu vrea hi sămânță de domn. Și iscodind unul de la altul, aflatu-s-au Coste logofăt și Onciul, și Andronic, și alții, de au mărturisit, cum să fie mărs mai demult Alexandru-vodă la vânătoare, în tinerețele lui, și au mas o noapte în târgul Hârlăului, la casa unui Ciubăr negustor, carele lipsia de acasă, că îndestula den ciubere toată Țara de Gios. Deci muierea aceluia zlubavă[1] și ră de muscă hiind, iară domnul tânăr și gata la orice vreme, nu s-au îndărăptat de la cele tinerești meșteșuguri, ce toată noaptea au stătut lângă dânsa, ba și mai aproape. După care, împlinindu-se șepte luni, au den hiclenie muierească, au poate fi cu adevărat, născut-au Ciubăroaia prunc bărbătesc și i-au pus nume Alexandru, în pilda tătâne-său.

Și așa pre acesta aflându-l și adeverindu-l boierii că-i den osul lui Alexandru-vodă cel Bătrân, cu toții l-au rădicat domn, văleatul 6957 de la facerea lumii, iară de la Hristos 1449, dechemvrie în 8 zile.

Și i-au zis Ciubăr-vodă.

De începutul domniei și sfîrșitul unor boieri, carii au uneltit împotriva lui Ciubăr-vodă

Deci dacă s-au văzut luminat în cinstea domniei, multe râvnind și nevoind spre cele de folos, îndată s-au apucat Ciubăr-vodă a-și curăți țara de frați și de nepoți, pre unii tăind iară pre alții chiorând de amândoi ochii, cum i se cade a se purtare unui domn înțelept cu cimotiile sale mai de aproape, de se cunoștea că nimica nu s-au depărtat den obiceiul țărăi.

Nice de carte era prost, că știa să-și scrie numele întreg ca un grămătic. Iară la băutură nu pre lezne avea potrivnic. Numai cât era cam burduhos la trup și cam tomnatec holteiu, de îmbla tot cu ochii după giupănesele boierilor și nimica nu isprăvia.

Ce atunci, între tulburatele acelea vremi, nu s-au rădicat bine în scaun Ciubăr-vodă, când o samă den boierii cei mari, cu Bolborici stolnicul și Scămoșilă și Burtea jicnicerul, înțelegând la ce stă lucrul, că și-au aflat stăpân, vorvitu-s-au în taină și unul de la altul cercând sfat, s-au agiuns în cuvinte cu Sfrijiciorski, cașteleanul de Smârc, cum să năzuiască la stăpâne-său, craiul leșesc, să-l aducă pre Alixăndrel-vodă în scaun.

Care nu trebuia altă bucurie lui Ciubăr-vodă de începutul domniei, decât să amiroase cum aceia îl lucrează pre la spate și voru să-l scoată den țară.

Deci auzind Ciubăr-vodă despre uneltirile lor, au tăcut și nimica n-au zis. Și răpezind străjile într-o noapte, pre toți i-au rădicat de la așternut, de lângă giupănesele lor, pre carii nice nu i-au mai scos a doua zi la Divan, ce îndatăși fără giudeț le-au tăiat capul, — de unde chiar atunci s-au tras acelora moartea. Grabnic lucru au fost, că unii dentr-înșii, neîmbrăcați și somnoroși cum i-au apucat, rămăind fără cap la vreme de noapte, nice nu le-au venit să crează că poate fi cu adevărat. Ce, cu adevărat au fost. După care, mustrându-i oarece măria-sa, le-au cuvântat într-acesta chip:

— Voi, răilor și mișăilor! Când oare vă veți sătura, întru a voastră nesecată lăcomie și neastâmpărată deșărtăciune, să îmbiați tot cu uneltiri ascunse și să hicleniți pre domnul vostru cel viteaz și înțelept, pre carele nu voi, ce numai singur Dumnezeu l-au rânduit în scaun? Mult oare v-ați socotit pentru binele norodului de la care mâncați pită, să-i aduceți bucurie

de oşti străine în ţară? Iacă, în loc să-mi tăiaţi voi mie capul, mai bine că l-am tăiat eu pre al vostru, cum scrie la Sfânta Scriptură, de zice: "Unde dai şi unde crapă". Iară ce zic eu acmu, să auză şi alţii şi să ia aminte, că aşa voiu scurta de capul lor pre toţi aceia carii vor mai cuteza să şi-l rădice împotriva domniei mele. Aceasta-i.

Şi alte vorbe proaste aşijdere au grăit atunci Ciubăr-vodă, ce nu se cădea să spue unor boieri mari ca aceia, măcar că erau morţi. Cât s-au cunoscut îndată inima lui, că iubeşte mai mult pre norodul cel de rând, iară pre boieri îi asupreşte cu batgiocuri. Care văzând boierii aşa, socotit-au că poate n-a hi acest Ciubăr cu adevărat den osul lui Alexandru-vodă cel Bătrân, cum s-au amăgit a crede la început. Ce acmu totuna era, odraslă de domn au ba, că sta înfipt cu tărie în scaunul ţării şi nimica nu-i mai puteau face.

Şi până la sfârşitul domniei sale nime n-au mai îndrăznit să-l sape, nice s-au mai ispitit careva să se culce neîmbrăcat la vreme de noapte; ce aşa, cu toate straiele s-au culcat de frica lui, ca să hie gata la orice nevoie.

De o stea mare cu coadă, ce s-au ivit pe ceriu în vremea lui Ciubăr-vodă

În zilele acestui Ciubăr-vodă, la cursul anilor 6958, martie la Blagoviștenie, ivitu-s-au pre ceriu stea mare cu coadă, căreia îi zic latinii cometa, adecă măturoiu. Și lungă era și hioroasă foarte, începându-se dentr-o stea deasupra hanului Mânzulesii. Și cuprindea giumătate de cer cu coada întinsă, cum o ar hi lungit și o ar hi smerit un vânt mare de cătră asfințit.

Și ieșea Ciubăr-vodă în polimari[1], de bătea metanii spre dânsa cu boierii și se închina în fiecare sară. Ce nimica n-au folosit. Că a doua zi iară se arăta pre ceriu acel semn dumnezeiesc cu coadă. Pentru care mulți boieri învățați, strângându-se la sfat, au făcut prognitic[2] de cele ce se va lucra în țară după aceea. Și ziceau uniia că poate nimica rău nu se va scorni de la o scârbă mică de stea. Ce, dacă nu ar hi avut coadă, nu era nice o nevoe, că la cap au fost stea ca toate stelele. Dar asta-i, că avea coadă.

Și de zi ce trecea, se tot muta cu capul înainte, iară dendărăpt se tot scurta, până ce la urmă au rămas bearcă de tot, numai cât un bob de hameiu. Și așa au perit, după ce au trăit patru săptămâni și o zi.

Târziu mult după aceea, s-au ijderit[3] un popă leah, pre nume Kupernic, om învățat foarte, carele au scornit că pământu-i rătund ca o gogoașă și merge răsucindu-se giur pregiur de soare. Și zice că la vreme de noapte omul stă acățat de pământ, cu capul în gios, cum stă ghionoaia pre copaciu, au furnica prinsă cu ghiarăle de coaja mărului, și altele ca acestea. Bună-i învățătura la om, nu zic ba, că luminează mintea și întărește sufletul pre cărările Domnului; iară nice pre multă nu-i bună, că strică omului capul și-l îndeamnă la măscări. Nu s-au gândit acela ce au scris, mai întâiu să giudece și să cumpănească, și apoi să scrie. Că omul nu are nice ghiară, nici cleiu la talpă: cum ar sta el oare cu capul în gios și cu picioarele în sus? Au numai dacă-l spânzură cineva, când au făcut vrun rău, altmintrelea cum? Iară dacă așa îmbia omul noaptea, cum zice acel popă leah, atunci și caii și vacile îmblă pre uliță la vreme de noapte tot cu copitele pre sus, las a mai pomeni de muieri și giupânese, care nice nu-i de crezut așa mascara la o față bisericească, măcar că au fost papistaș.

Șus e încătro stă omului capul, și gios încătro picioarele. Aceasta-i adevărat noaptea ca și ziua, afară numai dacă doi și cu doi vor face la miezul nopții cinci, iară când se crapă de ziuă vor începe a face tot patru, la loc, cum au fost.

Și zice iară acel Kupernic că soarele-i mai mare ca pământul, și stelele așijdere mai mari. Ce pământu nu l-au cuprins nime cu ochii întreg, să știe câtu-i. Mare trebue să hie, dacă sprijine el în spate atâtea noroade și împărați și cetăți, și Țara Leșască pe deasupra. Ce soarele se vede bine cu ochii că-i numai cât un zlot unguresc, poate ceva mai mărișor. Iară despre stele, săracele, nice n-ar hi cu cale să mai pomenim, că dacă le-ai strânge pre toate la un loc într-o mierță de orz și le-ai îndesa bine, încă ar mai rămânea goală merța de-agiuns, cât să încapă și acel Kupernic într-însa.

Nime nu cunoaște rostul stelelor celor veșnice, fără numai unul Dumnezeu, care le-au scăpărat din veșnicie și le mută dămol, cumu-i mersul ceriului de la răsărit cătră apus. Iară când se ivește câte una nouă cu coadă, ca în vremea lui Ciubăr-vodă, alta nu poate fi decât veste înfricoșată de războiu ce se va isca între noroade, pentru certarea păcatelor noastre.

Cum s-au și tâmplat.

Când s-au războit Ciubăr-vodă cu leșii, văleatul 6958

Nu multă vreme dacă au perit acea stea, la cursul anilor 6958 de la facerea lumii, hiind Alixăndrel-vodă seminție de pre înmă[1] craiului leșesc, lui Cazmir, au năzuit la dânsul cu jalobă să-l pue la domnia Moldovii. Și au scos craiul șleahta de la Premișlea și strângând și altă oaste, au trămis pre hatmanul său, pre Pocitoțki, voievoda de Cracău, să împingă pre Ciubăr-vodă den țară și să așeze în scaun pre Alixăndrel-vodă.

Deci înțelegând Ciubăr-vodă cum se apropie Pocitoțki de margine să-l asuprească cu oaste, un lucru așa de grabă neavând de ce se apuca, hiind oastea lui răschirată cineși pre acasă, de iznoavă trămis-au în toată țara, să iasă la oaste cât mai de sârg.

Și dacă și-au strâns Ciubăr-vodă toată oastea, ca la 700 pedestrime și 400 călăreți, fără prostime și adunătură ce era pre lângă măria-sa, îndată s-au bulucit cu toții la apa Călțunei, la un loc ce se chiamă Vadul Curvii, pre numele unei muieri crâșmărițe care au fost hălăduit mai demult în acele părți de lume.

Și împărțindu-și Ciubăr-vodă oastea în patru pâlcuri, dat-au la tot pâlcul câte o hușniță[2] și două steaguri, care toate cu năroc i-au venit.

Ce până a se strânge toată oastea lui Ciubăr-vodă la un loc, înțelegând den iscoade cum leșii au și trecut apa Nistrului pre la Mihălceni în ceasta parte și au lovit la Șipinți, răpezit-au Ciubăr-vodă o samă de oaste înainte cu vornicul Iepure de strajă, să vază numai cu ochii, ce războiu să nu dea. Iară leșii pogorând în gios până la Tămânjești, acolea au prins de veste cum și straja lui Ciubăr-vodă nu-i departe, și îndată și-au tocmit Pocitoțki toată oastea pentru războiu. Ce Iepure vornicul, după învățătura ce au avut, războiu n-au dat, ce s-au tras îndărăpt cu straja spre beleagul oștii, la Călțuna. Și trecând apa de iznoavă s-au lăsat în gios, și iară s-au ițiit în sus, de mergeau leșii pre de ceea parte și moldovenii pre de ceastă parte, de se vedeau cu ochii, și-i suduiau ai noștri pre moldovenește, iară aceia răspundeau pre leșește.

De acii, singur Pocitoțki s-au suit într-un pisc de deal, să poată cunoaște câtă samă de oaste va fi la moldoveni. Ce nemica n-au putut cunoaște, că

temeiul cu Ciubăr-vodă era ferit după niște mărăcini de nu se vedea. Numai suliți în trii locuri ce au văzut.

Mai în de sară, ispitindu-se leșii să dea harț și apropiindu-se de apă, se fece a cerca vad să treacă spre moldoveni. Ce atunci, îndatăși s-au arătat toată oastea lui Ciubăr-vodă, cu hușnițe tocmite împotriva vadului, și gata a-l sprijini pre Pocitoțki în suliți, dacă cutează. Care văzând leșii atâta mulțime de oaste, n-au mai cutezat a trece vadul, ce cu multe meșteșuguri au nevoit să-i amăgească pre moldoveni, să-i treacă pre de ceea parte. Dară nice moldovenii nu se da trecuți. Că înțelegând meșteșugurile lor, nu-i gonia mult, numai până la giumătatea apei, nice un cot de loc mai mult, că vedea că fuga lor era cu înșelăciune.

Așa au rămas până noaptea războiul în cumpănă, și s-au culcat oștile, careși la locurile sale, în nădejdea străjilor, cu apa Călțunei la mijloc.

Iară Ciubăr-vodă nu dormia, ce hiindu-i aprinsă inima lui de lucruri vitejești, să ascuția cum să-l apuce pre Pocitoțki mai cu încongiur și, împresurându-l den doauă părți, să-l bulucească la apă. Deci au răpezit pre Tudosie Lungu răzeșul, cu o samă de călăreți, să meargă teptil în sus cale de trii popriști, și trecând în taină apa Călțunei să coboare și să cază a doua zi leșilor în spate, de nu vor ști dincătro le vine nevoia.

Într-aceea vreme, înainte de răsăritul soarelui, nimerit-au la tabăra leșască și un Piotru Hodoroschi cu oaste proaspătă, 80 de cazaci carii cum sunt ei gata de a se amesteca la toate amestecăturile, fără să întrebe de nimeni, ce numai auzind că-i treaba la care pre carele, venit-au să dea leșilor agiutoriu în dobândă. Pre carii văzându-i Pocitoțki, nu într-alt chip, ce cum ar hi văzut îngeri den cer pogorâți, așa i-au priimit și cu daruri multe au dăruit pre acel cap al lor, pre Hodoroschi.

Deci, după ce au făcut ei sfat, îmbărbătându-se între ei și îndemnându-se unii pre alții, s-au înhierbântat la războiu asupra moldovenilor. Și cazacii cu focul, leșii cu fușturile , aruncau în moldoveni de nu se știa ce vor face, că de multă nevoe n-au mai putut suferi, stând gata să îndărăpteze. Și acmu biruia Pocitoțki, de n-ar hi schimbatu-se nărocul. Că Hodoroschi cu cazacii lui n-au vrut să asculte, să treacă numai până la giumătate, ce s-au sumețit să treacă apa de tot. Și așa, au intrat toată oastea leșească la apă. Că atuncea s-au ivit de la spate și Tudosie Lungu cu călăreții pre carii i-au fost trămis Ciubăr-vodă nainte, și aceia cu multă larmă și buciune învârtejindu-se la războiu, n-au mai dat pas leșilor să se întoarne iară la loc uscat. Și

îndată dând năvală și gloatele cu Ciubăr-vodă, i-au cuprins la mijloc dentr-amândoao părțile și mare zarvă feceră, de i-au căutat lui Pocitoțki a dare dosul și a fugire. La care năvală s-au tâmplat chiar moarte de om, unde hatmanii leșești vrând să îmbărbăteze pre ai săi și-au pus și ei capetele, ales Buburoțki, podcomori[3] de Liov, și Purcelavschi, voievoda Ruskii, și Bleginski, și Muciorschi, și Parșivețki și alții, carii las a-i mai scrie.

Iară Ciubăr-vodă pornindu-se cu toată oastea după dânșii, i-au gonit de iznoavă până aproape de Nistru, și pre carele îl agiungea dendărăpt cu sulița, îndatăși îl împungea. Ce leșii, dacă au apucat a fugire, nu s-au mai oprit în drum, să-i agiungă moldovenii cu Ciubăr-vodă, și să-i împungă cu sulița unde nu se cade, căci se temeau de un lucru de primejdie ca acela.

Și într-acesta chip au biruit Ciubăr-vodă, nu așa cu vitejia, cum cu meșteșugul. Zice letopisețul cel leșesc să hie fost războiul cu hiclenie, nu cu direptate. Iară cine poate ști? Că dacă au fost cu direptate au ba, totuna-i acmu, că bătaia nu se mai întoarce.

Și văzându-se Ciubăr-vodă curățit de vrăjmașii săi, cu mare bucurie și pohvală domnească s-au întors la Suceava, unde i-au ieșit tot norodul cu vlădici înainte, și au șezut iară în scaunul său, ca un împărat și biruitoriu, dând laudă mare lui Dumnezeu pentru izbânda ce au făcut.

Când face nuntă Ciubăr-vodă cu domnița Catrina, fata lui Vlad-vodă Dracul cel Bătrân, domnul Țării Muntenești

Acestea dară trecând, cum trece grindina și furtuna de lucește iară ceriul senin, fără zăbavă și-au venit și țara la hirea sa de mai înainte și s-au împlut de tot bivșugul. Și apropiindu-se toamna acelui an, socotit-au Ciubăr-vodă să nu rămâe holteiu la vreme de iarnă, că-i frig. Deci dar chibzuind a-și găsi doamnă de rude mari pre sama lui, s-au agiuns în cuvinte cu domnița Catrina, care la moartea tătâne-său, lui Vlad-vodă Dracul cel Bătrân, domnul Țărăi Muntenești, au fost pribegit la curtea lui Huniad, în Țara Ungurească. Deci răpezind Ciubăr-vodă un boier de țară, pre Iancu Dulău logofătul, de i-au adus mireasa de la unguri, îndată s-au apucat de au făcut mare și frumoasă nuntă domnească.

Trămis-au în toată țara crainici să vie boierimea la nuntă, de la mic până la mare, nu cu poroncă, ce numai de poftă. Și soli den Țara Ungurească și de preste Nistru au venit, și de la Ieși așijdere, carii măcar că au fost bătuți, la nuntă tot s-au îndesat. Și au adus solii multe daruri și frumoase, ales cel moschicesc, carele au dăruit miresii o blăniță de samur și măriei-sale zece coți de postav feleandraș. Și așa s-au veselit cu feluri de giocuri și de pitreceri, cu muzici den țimbale și den pițiburlă, de giucau nu numai în casă, ce și prin ograda curții domnești, tot boieri cu giupânese, toți împodobiți, cât nu era nuntă și era minune. Zic să hie venit la nuntă și Roxanda, giupăneasa lui Todirașcu Ștroici paharnicul, care zăcând mai înainte de lungoare i-au fost căzut părul, de i-au căutat a se tunde. Și nu o au răbdat inima să nu vie la nuntă, ce măcar că era tunsă, tot au venit. Și mult s-au veselit măria-sa și boierii și tot norodul, de muiere tunsă, care lucru minunat ca acela nu s-au mai văzut de când lumea și nice s-a mai vedea.

Adus-au și pehlivani de prin străinătăți, de au făcut fel de fel de giocuri, și pre pământ și pre funii. Și cerând un pehlivan cușma măriei-sale, au pus-o cu gura în gios, după care îndată au scos dentr-însa două găini vii, una

neagră și alta pistriță. Iară pre cea pistriță luând-o mireasa în brațe, o au căutat de ou. Și au aflat într-însa ou gata să-l facă, pre care l-au și ouat îndată în palma măriei-sale. Și mult s-au minunat.

Iară alt pehlivan, hindiu de neam, viind înaintea măriei sale cu mânecele sumese, au început a scoate pamblică stacojie den nas. Și au scos fără istov ca la 50 de coți și mai mult, tot pamblică bună de atlas, stacojie. Pre care luând-o măria-sa, îndatăși o au dăruit miresei. După care, s-au încruntat la sprânceană Ciubăr-vodă și au stătut oarece pre gânduri, apoi au chemat un tălmaciu și l-au ispitit pre acel hindiu: "Care ți-i voia, măi? Că iaca îți vom găsi muiere de baștină și-ți vom da și pământ, să te gospodărești la noi în țară". Așa i-au căutat a-l smomi Ciubăr-vodă pre acela să rămâe, nu de dragul lui, au dentr-o toană fără temeiu, cumu-i abate omului la băutură — ce cu plan adânc. Șocotit-au adecă măria-sa că dacă într-o cifârtă de ceas au fost în stare hindiul a scoate 50 coți de pamblică den acel nas de mare ispravă, apoi într-un an întreg va îndestula den pamblică toată Țara Moldovii. Și încă atâta va mai prisosi, cât să treacă neguțătorii moldoveni și la țările megieșe, cu pamblică bună de-a noastră, stacojie, să priimească schimb altă marfă mai de nevoe.

Ce pehlivanul nu s-au învoit să-și tocmească nasul într-acesta chip.

De un grămătic minciunos la curtea lui Ciubăr-vodă

Scrie letopisețul nostru cest moldovenesc, de zice că într-o vreme s-au oploșit la curtea lui Ciubăr-vodă un oarecare Bogdan grămătic, ce s-au fălit că-i vâlhovnic[1] și om învățat foarte, și că va scrie de viața domnilor vechi și de toate câte s-au lucrat mai demult în Țara Moldovii.

Și țiindu-l Ciubăr-vodă în mare cinste, i-au dat în samă multe hrisoave și urice și ispisoace vechi, să le dezlege cu rânduială și să aleagă dentr-acele cum au fost cursul anilor și viața domnilor trecuți, ales a tătâne-său, Alexandru-vodă cel Bătrân.

Ce până la urmă, pre toate le-au zăhăit acel grămătic, și atâta le-au amestecat și le-au zgribușit, încurcând anii și poveștile, că nimica bun n-au mai ales de acolo. Și așa s-au dovedit acel Bogdan scriitoriu de cuvinte deșarte, adecă om de minte puțină. Care cunoscând Ciubăr-vodă că acela n-au fost grămătic și vâlhovnic cu adevărat, ce doară s-au fălit că iaste, foarte s-au mâniat măria-sa. Și mustrându-l oarece cu buzduganul, au pus de l-au însămnat cu hangerul la nas. După care l-au alungat de la curte cu mare ocară. Și fugind acel Bogdan grămătic de rușine în Țara Ungurească, s-au învăluit adânc în munte și nu s-au mai oprit până la târgul Clujului, unde mai apoi s-au gospodărit, rămâind acolo de veci. Care văzându-l ungurii că-i fără nas, numai o rămășiță cât o alună, îndată l-au poreclit Duică, adecă, pre limba lor, cârnu. Cum au rămas de se poartă și până astăzi acea poreclă, prin acele părți de lume.

De sfârşitul domniei şi moartea lui Ciubăr-vodă

Nu multă vreme după acestea, s-au bolnăvit Ciubăr-vodă de cataroi, care boală se cunoştea dentr-aceea că avea slăbiciune mare şi ameţeală, ales după ospeţe.

Chemat-au atunci babe vrăjitoare, care l-au învăţat să-şi toarne pre gât, în toată dimineaţa pre nemâncate, câte doauă oca de vin vechiu, hiert cu chipăruşi. Şi-i de mirare că nimica nu i-au folosit.

Adus-au mai la urmă chiar doftor, den Ţara Ungurească, de i-au gâcit că-i bolnav de frănţie, care şi moldovanul, măcar că nu-i franţuz, se tâmplă de are. Şi i-au dat să guste dentr-un şip doftorie amară ca herea, care amirosind cumplit fără samă, îndatăşi au umplut toată ograda curţii domneşti de putoare. Şi nice dentr-acea tărie, tot nimica nu i-au priit.

Care văzând aşa Ciubăr-vodă, că nu mai are leac, cumuşi era blând şi cucernic la fire, şi-au luat de samă şi s-au săvârşit den viaţă, mercuri spre gioi, 14 martie, văleatul 6960 de la facerea lumii, după ce au domnit doi ani, trii luni şi opt zile.

Şi au fost acest Ciubăr-vodă domn viteaz şi cu mare frica lui Dumnezeu, nice mai bun, nice mai rău ca alţii şi iubit de tot norodul. Numai cu boierii ce nu s-au pre împăcat la început. Zidit-au fântână mare de piatră la rohatca Dărăbanilor, şi doauă biserici frumoase, înzestrându-le cu ocini şi cu hălăştaie, şi cu odoare scumpe în lontru şi pre den afară cu zugrăveli. Şi s-au nevoit în zilele sale de au adus cu multă cheltuială den ţara păgână, de la Trapezont, moştiile sfântului mare mucenic Sisoe, făcătorul de minuni, şi le-au aşezat în mânăstire la Poponeţ, unde trăiesc şi până astăzi.

Țara de dincolo de negură

Au venit gâștele?

Vestea cea mare ne-a umplut de neastâmpăr, pe tovarășul meu și pe mine, fiindcă amândoi aveam pasiunea vânatului de baltă.

În fiecare an la începutul primăverii o viață nouă și zgomotoasă se abate prin stuhurile bălților mari dinspre Ungheni. Un norod nenumărat de gâște sălbatice și gâlițe, sosite în lungi stoluri migratoare din ținuturi necunoscute, rațe și rățuște de douăsprezece soiuri, lișițe, bâtlani și pescăruși cu aripi elegant arcuite, nagâți, grauri, ciori băltărețe și alte zburătoare misterioase care n-au nume pun stăpânire odată cu dezghețul pe toată revărsarea apelor și împărăția trestiilor dintre zăvoaiele Prutului și matca cea înșelătoare a Jijiei, care curge pe-aici domol ca un curent submarin printre maluri nevăzute.

Sus, pe culmea dealului din față, castelul prințului Sturza, alb și ireal ca palatul lui Papură-vodă, pare un miraj proiectat în văzduh de lumina apelor. De la poalele lui, se desfășoară, cu oglinzi neclintite de oțel întunecat și ostroave lungi de drinduri înverzite proaspăt în lucirea primăverii. Stoluri de rățuște dau necontenit ocoluri pe deasupra, încurcând în belțuri și ochiuri capricioase un fir nevăzut, pe care la urmă îl înnoadă brusc într-un pâlc de trestii înalte. Și balta toată gârâie, și miaună, și cântă-n soare cu glasuri multiple și stranii, de-ți pare că ai descins aievea pe altă planetă mai tânără sau, cu milioane de ani în urmă, în luminoasa eră a primăverii pe pământ.

Nicăieri patima vânătorească nu-ți oferă o emoție mai aleasă. Și nicăieri focul de pușcă nu-ți poate dărui surprize mai variate.

*

Când coborâm din tren, soarele se lasă spre asfințit. Balta e mută și pustie. Tovarășul meu pornește nepăsător spre casa lui moș Barnea, pescarul din marginea satului, iar eu rămân mai în urmă, cuprins de o neagră presimțire. Nici un zbor de pasăre nu se zărește prin văzduh, nici un

glas nu se ridică din stuhuri. Semn rău! Peste optimismul și neastâmpărul meu din tren se lasă o dezamăgire iute și aprigă, pe care Barnea o ascute și mai tare cu lămuririle lui de prisos. Da, iarna a fost uscată, apele s-au tras cătră Vladnicul cel mare din mijloc și balta, în loc să se umfle la dezgheţ, a rămas seacă pe întindere mare, "cum de treizeci de ani nu s-a pomenit". De aceea nici pasări nu prea se văd anul acesta...

— Vra să zică, până-n sară facem oleacă de pândă, rostește drept încheiere tovarășul meu, care niciodată nu-și pierde cumpătul. Iar mâine în zori cu luntrile...

— Ieșim, cucoane, de ce să nu ieșim? răspunde Barnea, moale. Și om face și-n astă-seară oleacă de pândă, ca să nu se cheme că ați venit degeaba cu trinu până aici...

Rostul vânatului de baltă cere ca în fiecare luntre să nu ia loc decât un singur vânător, cu luntrașul lui. Dacă stau doi pușcași într-o luntre, se încurcă unul pe altul și nu fac nici o ispravă. Barnea, care cunoaște bine această rânduială, se leagă că ne va găsi el încă un luntraș priceput, până nu se face sară.

— N-are să găsească! profețesc eu, cu voluptatea amară a pesimismului, care a pus definitiv stăpânire pe făptura mea.

Și-n adevăr n-a găsit. Numai un băietan, ocupat cu vitele prin partea locului, s-a prins în cele din urmă să poarte o lotcă mică de pescar, cu mine, în urma luntrei cu tovarășul meu, pe care Barnea o mână harnic spre taina stuhului... Dar abia ne-am depărtat de mal, când bag de seamă, cu năduf, că băietanul meu nu se pricepe deloc să mânuiască lopata și ghionderul. Descurajat, am strigat lui Barnea să oprească să mă ia și pe mine în luntrea lui cea mare.

— Poftiți, cucoane, de ce nu? Că doar avem loc destul în corabia mea, strigă el, vâslind îndărăt.

Luntrea s-a alăturat ușurel de lotcă. Mă ridic în picioare, cu pușca cumpănită într-o mână, cu blănița în cealaltă și, deprins cu asemenea peripeții vânătorești, pășesc fără grijă peste bord... Se vede însă că astăzi toate erau menite să se împlinească pe dos. Luntrea oscilează fără veste pe-o coastă; apa năvălește într-însa, o umple și-o scufundă pe jumătate... Naufragiu!

Nici nu știu când am sărit îndărăt, în lotcă. Băietanul strigă și gesticulează, Barnea e de mult în apă până la piept, tovarășul meu... Ei da,

mărturisesc că în clipa cea mai critică, îmboldit de o curiozitate ironică, absolut nepotrivită cu împrejurarea, nu m-am gândit numai la mine în acel moment, ci am întors capul să văd ce face tovarăşul meu... Trebuie să spun însă, pentru descărcare, mai întâi că apa în acel loc nu era tocmai adâncă, ci numai cumplit de rece; al doilea, că tovarăşul meu nu-i om sprinţar la trup, ci mai degrabă voluminos şi mare-n diametru. Iar la suflet, nu-i deloc omul care să păstreze supărarea dintr-atâta lucru.

M-am întors, aşadar, şi m-am uitat la el, ca să am de ce face haz mai târziu. Dar nu I-am văzut în apă, după cum m-aşteptam, în clipa primejdiei, cu o iuţeală şi cu o precizie de neînchipuit, tovarăşul meu se prăvălise pe o parte, din luntre de-a dreptul în lotcă, la spatele meu, unde a rămas neclintit. Din sutele de mişcări posibile, el a făcut exact pe cea mai potrivită ca să-şi salveze şi puşca şi persoana, fără să răstoarne, cu greutatea lui, lotca cea mică.

Barnea s-a întors prin apă şi ne-a remorcat îndărăt, la mal. Eram ud până mai sus de genunchi. Tovarăşul meu luase şi el apă, la un şold. Amurgul era rece; un vânt subţirel trăgea cu perzistenţă dinspre apus...

Nişte oameni cuminţi ar fi renunţat la vânătoare pentru sara aceea, ca să-şi usuce hainele şi încălţările sub un acoperiş, la lumina unui foc. Dar Barnea n-a aşteptat deloc să vadă ce hotărâm în această privinţă. A tras numaidecât pe mal luntrea cea mare, a întors-o cu fundul în sus ca să-i scurgă bine apa şi a început s-o pregătească — pentru o nouă expediţie. Ştia el din experienţă că vânătorii nu sunt oameni ca toţi oamenii.

*

Nici tovarăşul meu, aşadar, nu-i om ca ceilalţi oameni. Pe lângă însuşirile vânătoreşti care-l deosebesc de muritorul comun, natura a pus în firea şi-n făptura lui multe ciudăţenii şi contraste. Mare la trup, te-ai aşteptat să fie din această pricină greoi şi stângaci în mişcări. Dar nimeni nu îndură mai uşor truda unei zile de vânătoare. Iar când un iepure sau o prepeliţă îi sare la distanţă potrivită, puşca parcă face parte din trupul lui; nici nu-ţi vine să crezi cu ce vioiciune năprasnică o duce la umăr şi, ca un Jupiter în miniatură, trăsneşte lighioana măruntă din fugă. Sim¬ţurile lui sunt tot atât de agere. Prin porumbiştile înalte, care foşnesc tare în bătaia vântului, el distinge cu uşurinţă cel mai uşor foşnet anormal. Vara, pe

arșiță, când suie și coboară prin pârloage, ogoare și miriști, cu soarele-n față, cu pălăria plecată peste ochii aproape închiși, nici o păsăruică nu-i trece în preajmă fără s-o înregistreze pe retină și s-o identifice instantaneu.

Dintre toți vânătorii, e singurul tovarăș cu care mă împac desăvârșit. Poate fiindcă avem aceleași gusturi. Sau poate fiindcă e mai înțelegător și-mi suportă capriciile cu mai multă răbdare. Dar la "temperament" nu ne potrivim deloc. Lucrul acesta se vădește mai cu seamă când trebuie să urcăm și să coborâm, iarna, cu ceilalți tovarăși, pantele primejdioase de la Stânca sau dinspre Bivolari, grămădiți într-un camion mare cu coviltir. Șoseaua e desfundată de ploi, roțile mașinii patinează în glodul lunecos. Și nu o dată era să ne prăvălim cu mașina în prăpastie. Fiindcă sub coviltir stăm ca-ntr-o cutie închisă, eu m-așez întotdeauna la coada mașinii, ca să pot vedea pe deasupra scândurii din fund tot ce se întâmplă. Și la cea mai mică alarmă, stau gata să m-arunc afară, să nu mă prindă camionul dedesubt în caz de răsturnătură. Tovarășul meu, însă, își găsește loc întotdeauna la mijloc, sub coviltir, de unde nu poate vedea nimic și unde stă tot drumul liniștit. Orice s-ar întâmpla, el nu se mișcă niciodată de la locul lui.

— Știi prea bine că nu sunt deloc un om fricos, încerc eu să-i explic. Nu mă tem nici de lup, nici de hoț, nici de șoarece. De nimic pe lume nu mă tem, când știu că pot să mă apăr și să atac la rândul meu. Dar când deraiază trenul ori se răstoarnă o hurdughie ca asta, ce poți face?...

— Apoi dacă nu poți face nimica, resemnează-te și stai liniștit. E cel mai cuminte lucru, îmi spune el zâmbind.

— Ba-iu! Nu mă resemnez. Dacă se răstoarnă și-mi prinde vreo mână dedesub, m-apuc cu dinții de fier. Tot se cheamă c-am reacționat!

Filozofia tovarășului meu mă impresionează totuși. Resemnarea lui nu vine de astă dată din fondul naturii lui optimiste, ci mai degrabă dintr-o credință sau iluzie mistică. Tovarășul meu crede în Dumnezeu și-n ocrotirea divină, fiindcă "așa a apucat din bătrâni".

Într-un rând, ne găseam împreună pe niște imașuri pustii, înspre pădurea Popricanilor. Un iepure s-a ridicat drept între noi. E tot ce poate face mai rău un iepure, când vrea să provoace o nenorocire. Tovarășul meu a săltat pușca la umăr, dar s-a stăpânit și n-a tras. Eu însă m-am lăcomit și-am tras. O halice ricoșată din pământ l-a ajuns în piept, i-a găurit surtucul și i s-a oprit în cămașă. Am alergat speriat, să-i dau ajutor și curaj.

— Nu-i nimic! m-a îmbărbătat, tot el pe mine, cu bunătate. N-a ajuns

decât la piele...

De întâmplarea aceasta îmi aduc aminte acum, când stăm amândoi, spate-n spate, în luntrea lui Barnea, la întoarcerea spre casă. Pânda de seară nu ne-a fost cu noroc. Câteva stoluri de gâște înșirate în unghi ascuțit, cu vârful spre apus, au trecut sus, departe, pe deasupra noastră. Le-am salutat cu două focuri de pușcă, dar n-am izbutit să le stric nici o clipă simetria în azur. După aceea, luntrașul ne-a purtat vreo două ceasuri de-a lungul unei cărări singuratice de apă, între stuhuri înalte și încremenite, până aici, în albia Jijiei, care deschide un drum mai larg, cotind de-a curmezișul bălților. Nici o rață nu s-a ridicat în liniștea acestui crepuscul lung ca-n ținuturile polare. Acum s-a făcut noapte. Pescarul poartă luntrea ușurel, printre buchete mari de trestii, sub lună. Din lopată îi picură la fiecare mișcare steluțe de argint în apa lină.

Umbra e străvezie; un glas de broască tresare de sub papură, în surdină, apoi se stinge... Trestii și apă, stele și singurătate — nimic în jurul nostru nu ne aduce aminte de viața reală. Plutim — ca-ntr-un peisagiu din era terțiară...

Tovarășul meu tace. Mă razim mai bine de spatele lui masiv și nemișcat, dar nu-i tulbur cu nici o vorbă tăcerea îndelungată în care s-a adâncit. Pentru că pe tovarășul meu îl cheamă Mihail Sadoveanu — iar un ceas ca acesta, într-o noapte dulce de primăvară, se întâlnește destul de rar în viața unui om.

În zori de ziuă, Gheorghe Barnea ne aștepta cu luntrea pregătită temeinic pentru drum lung, să ne poarte de-a dreptul la Vladnic, în inima bălților, unde zburătoarele nomade care poposesc pe la noi își țin soborul cel mare, departe de oameni.

Printre păreți de trestie înaltă, străbatem în tăcere cărări lungi de apă cu plavii buboase, cu foi late de nufăr și cu pojghiță pe alocuri, și ne afundăm în labirintul de lagune care taie stuhu-rile, spre Vladnicul cel adânc. Uneori se deschid pe neașteptate în luminiș ochiuri mari de apă în mijlocul trestiilor, oglinzi mis¬terioase, tăcute și lucii sub lumina albăstrie care începe să crească dinspre răsărit.

Și deodată, cu zbor șuierător, două rățuște săgetează văzduhul, pieziș deasupra noastră. Detunătura puștii, bubuind straniu în liniștea mare de până acum, trezește baltă întreagă. Mii de croncănituri îi răspund din depărtare. Un măcăit aprig se ridică din stuhuri; gâștele încep să gârâie din

toate părţile, nevăzute; Uşiţele se trezesc în cotloanele lor de papură veştedă. Un stol de grauri, la început ca un noruleţ, desfăşoară în lumina răsăritului un văl cernit, străveziu şi uşor, cu falduri capricioase, pe care parcă-l poartă vântul pe deasupra bălţilor, până în negura încă întunecată dinspre apus.

*

Soarele s-a ridicat de mult. În Vladnicul mare n-am găsit pâlcuri de lişiţe, risipite ca şiraguri de mărgele negre pe oglinda apei. Tovarăşul meu a doborât din zbor o gâscă. Am văzut-o cum s-a lăsat pe-o aripă, ca un avion dezechilibrat, şi-a căzut oblic, departe-n stuhuri. Barnea a căutat-o în zadar şi s-a întors cu mâna goală. A doua gâscă, pe care luntraşul ne-o aduce în sfârşit, de la capătul unui petec de pârlitură unde căzuse cu aripile desfăcute, e cercetată cu grijă şi aşezată frumos între raţele rânduite în fundul luntrei.

— Unde mergem acum? întrebă Barnea.

— Să mergem la Coada Râiosului! zic eu, cu entuziasm.

— Nu — răspunde tovarăşul meu — ce să căutăm într-un loc cu un nume aşa de spurcat? Să mergem mai bine în Cucova ori în Temircan...

— Ori la Coada Vacii, complectează Barnea, cu tărie.

... Ne-am oprit la pândă pe-o lagună îngustă, între două ziduri de trestii. Luntrea e fixată cu un capăt în stuh. Barnea a adormit. Tovarăşul meu stă cu faţa-n sus, cu ochii-nchişi, cu obrazul pe jumătate în soare. Mă uit la fruntea lui cu proeminenţe ciudate şi nu-mi pot da seama dacă a aţipit ori e încă treaz. Drept răspuns, un sforăit subţirel porneşte din nasul lui mic, cât un ţumburuş, care are totuşi pretenţia să fie acvilin. Doarme! Dacă trece tocmai acum un stol de gâşte, ce-i de făcut?...

Mă aplec peste marginea luntrei şi mă uit în adânc. Apa e curată şi incoloră, nici o nuanţă verzuie nu joacă în transparenţa ei. O rază piezişă de soare o luminează până-n fund. De-acolo, din labirintul de buruieni fioroase, două gângănii negre, cât două migdale, cu lăbuţele dinapoi lăţite în formă de lopăţică, înoată de-a lungul razei până aproape de suprafaţă. După talie şi după alte semne, înţeleg că una e mascul şi cealaltă, femeiuşcă. Habar n-au de prezenţa mea. Totuşi mă simt scandalizat: urâţeniile acestea îşi permit să facă dragoste sub ochii mei! Dar a treia

gânganie, un mascul inoportun, aleargă de la fund. Intrusul e cam brutal și pare pus pe sfadă. Mă uit cu atenție... Femeiușca se întoarce cu coada când spre unul, când spre celălalt. Cochetează, scârnăvia! O umilesc și-o alung c-un capăt de trestie. Rămași singuri, cei doi masculi se uită unul la altul, nedumeriți de rostul acestei intervenții divine.

Tovarășul meu sforăie înainte subțire. O pitulice de baltă se joacă alături, în stuh. Și deodată rămân cu urechea ațintită... S-a auzit, foarte departe, un glas de gâscă. Dacă trece tocmai acum pe deasupra noastră?

Fără să ridice capul, tovarășul meu deschide un ochi. Un ochi foarte albastru în lumina mare — și copilărește atent. Cu toate acestea știu bine că dormea! Se vede însă că dormea numai cu nasul și cu o ureche. Cealaltă ureche îi stătea trează, de strajă.

*

La întoarcere, de-a lungul unui "canal" nesfârșit, întâlnim petece mari de pârlitură. Ici și colo, pe întindere de câteva hectare, stuhul a ars, lăsând la fața mlaștinii ciocălăi ca de păpușoi și țărână calcinată, de-ai crede că e tare ca piatra. Dar e numai o pojghiță mincinoasă de cenușă și rădăcini firave. Când pui piciorul pe ea, te afunzi numaidecât: dedesub e apă neagră și glodoasă — am făcut experiență până la genunchi.

Barnea ne lămurește că oamenii pun foc stuhului bătrân, ca să poată crește altul tânăr, mai în voie...

Vântul bate cu putere dinspre miazăzi. Mă întorc spre lun¬traș. Mi-a venit, așa, o idee nenorocită.

— Moș Barnea, îl întreb eu, ce-ar fi dacă am pune și noi foc, să vedem cum arde?

Luntrașul surâde cu tot obrazul lui grav, uscățiv și arămiu ca de indian. Își întoarce nasul ascuțit, în formă de plisc, și furișază o privire iute spre tovarășul meu, care stă neutru cu spatele. Apoi răspunde, cam într-o doară:

— Ce să fie? N-ar fi nimica...

La ideea spectacolului măreț pe care ni-l putem oferi "fără să fie nimica", nu mai am astâmpăr. Vântul foșnește, trestiile îmi fac semne cu capul și mă invită, plecându-și moțul cafeniu toate odată, în aceeași direcție.

În cele din urmă, mă hotărăsc. Scot cutia cu chibrituri și scapăr. Barnea îmi ține căciula în dreptul vântului. Stuhul, uscat tare, des și înalt de trei

stânjeni, s-aprinde cu pâlpâiri iuți, cu pârâituri precipitate.

— Alea jacta est![1] strig eu.

— Hai? răspunde moș Barnea.

Flacăra se înalță încovoiată de vânt; un fum negru izbucnește deasupra... Focul se întinde cu repeziciune...

— Să mergem! zice tovarășul meu, cam neliniștit de dogoarea și de îngustimea locului.

Pornim înainte, pe canal. De la fiecare cotitură întorc capul și-mi admir opera, urmărind întinderea dezastrului. Flăcări lungi se înalță când și când deasupra stuhurilor; fumul izvorăște gros și negru, ca din zeci de fabrici odată... O îngrijorare vagă începe să mă cuprindă. Dacă arde toată... balta Cristeștilor? Tovarășul meu mă spionează cu coada ochiului și-mi urmărește gândurile.

— Barnea, zic eu nemaiputând răbda, oare n-o să-mi găsească nimeni pricină c-am dat foc?

— De, parcă poți să știi?... răspunde apăsat luntrașul, privind drept înainte.

Scot tabachera și-i ofer o țigară.

— Stuhul vechi nu folosește la nimic... completează el, moale.

Cu toate astea nu mă simt liniștit. Incendiul s-a întins grozav în urma noastră. Parc-aș vrea acum să se stingă cât mai curând "de la sine". Dar unde-i norocul ăsta... cu atâta apă dedesub și uscăciune deasupra!

Pe canal, ne întâlnim cu un pescar bătrân, lipovan. Se uită la noi, ca la orice oameni de treabă. Aștept să ne puie vreo întrebare cu privire la foc. Dar el tace. Nu pare deloc alarmat de prăpădul care se vede în fund.

— Unde te duci? îl întreb eu. Te duci încolo... spre focul cela?

— Da, răspunde el, simplu.

Nu pot împinge imprudența mai departe cu alte întrebări...

După ce intrăm în matca Jijiei, la loc larg, tovarășul meu, care stă cu spatele spre incendiu, mă întreabă cu perfidie:

— Tot se mai vede ticăloșia ceea?

— Tot! oftez eu cu năduf. Ba încă se vede mai tare ca-nainte... Iaca ce ispravă m-ați îndemnat să fac, d-ta și cu Barnea!...

Sub această învinuire nedreaptă, tovarășul meu tace scârbit.

*

Am ajuns acum aproape de mal, spre marginea de jos a satului. O fată subțirică și mlădioasă intr-n apă cu picioarele goale, ridicându-și fusta pe măsură ce înaintează spre adânc. Se face că nu ne vede — parc-ar fi singură. Asfințitul o luminează dintr-o parte; unda rece și verzuie îi mângâie coapsele abia împlinite, în culoarea bobului de grâu.

Când ajungem în dreptul ei, o întreb: ce caută? Fata întoarce spre mine o privire serioasă și adâncă, apoi își urmează mersul fără să-mi răspundă.

Seara târziu, de pe prispa casei din deal a lui Barnea, tovarășul meu a privit lung cum ard stuhurile în depărtare "ca-ntr-un răsărit de lună"... S-o fi gândit, poate, atunci: ce fac oare sălbătăciunile bălții, când arde stuhul? — și i s-a părut că aude dintr-acolo "urlete pierdute și tremurate"...

Iar peste vreo săptămână, cititorii lui, nenumărații lui prieteni, au ascultat încă "o istorie adevărată" de vânătoare — cu moș Procor, cu Timofti mocanul și cu un oarecare Caliniuc, sfâșiat de lupi într-o noapte de iarnă, pe-o plavie pustie din Delta Dunării — pe lângă alte născociri minunate, pe care el le ticluiește cu atâta meșteșug, de-ai jura c-a fost acolo, la fața locului, și-a văzut cu ochii lui cum s-au petrecut toate, din fir în păr.

De data asta însă, l-am prins asupra faptului. Și las aici mărturie posterității despre geneza uneia din încântătoarele-i povestiri vânătorești. Să știe și urmașii noștri, atunci când bălțile de la Cristești și moș Barnea și noi vom fi trecut de mult în țara de dincolo de negură, de la ce întâmplare prozaică din lumea reală s-a inspirat acest mare vrăjitor, ca să plăsmuiască încă o istorie vânătorească, foarte minunată... dar cât se poate de adevărată...

Notă. — La aceste amintiri, pe care le-am notat a doua zi ca să nu le uit, marele meu prieten mi-a răspuns prin câteva pagini (... pagini de strălucitoare poezie — vezi volumul Țara de dincolo de negură).

Dl Sadoveanu își revendică acolo cu tărie autenticitatea personagiilor și faptelor din povestirea la care făceam aluzie. Și se miră că le-am uitat. În adevăr, mi-am adus aminte. L-am cunoscut și eu pe moș Procor, am intrat în coliba lui și am stat de vorbă cu el, într-una din rătăcirile noastre prin Delta Dunării. Dar îl uitasem de mult...

Cine ar putea să se mai laude cu un aparat de înregistrare atât de sensibil

ca al tovarășului meu, căruia nimic nu-i scapă din câte-i trec pe dinainte și care ține minte ani întregi intonația unei fraze și gestul cu care un biet pescar bătrân și-a alungat un țânțar de pe frunte...

Într-o dimineață de primăvară

Pe cărarea de sub coastă, Loveț pădurarul urca încet, cu torba goală și cu pușca la spinare.

Un cuc nerod cânta aproape, între frasinii de pe culme; altul îi răspundea din vale. Și era pădurea de curând înverzită, și frunza fragedă râdea la soare, și tot codrul întinerit răsuna de cântece.

Sub fagul cel mare de la mijlocul coastei, Loveț se opri, răzimat în pușcă. Toate dealurile dimprejur își răsfirau în lumină, ca niște arici, spinările țepoase. Granguri zglobii fluierau din vârful arinilor, gaițe se strigau peste poiene și, de pe un deal pe altul, mierlele se îngânau cu melodioase glasuri. Și toată răsfățarea verde a pădurilor strălucea ca un rai, în dimineața de primăvară.

Deasupra lui Loveț, un țoi zgomotos și mic, agățat cu spatele în jos de scoarța grunțuroasă, călca mărunt ca un șoarece de-a lungul unei ramuri înclinate, bătea coaja cu ciocul și făcea din fundul gușuliței: gim-gim... gim-gim!

Loveț luă pușca la ochi... Detunătura izbucni năprasnic, umplu valea, se pierdu departe și, izbind în pieptul dealului din fund, răsunetul ei se întoarse ocolind pădurile. Câteva clipe, toate glasurile codrului amuțiră de mirare... O ciocănitoare de munte trecu ca o flacără verde, printre două vârfuri de fag. Apoi o ghionoaie, ascunsă cine știe unde, într-un desiș, slobozi un râs grăbit, o ploaie de țipete mărunte. Și, ca la un semnal, toate glăsuitoarele acestei lumi de verdeață și de lumină își reluară cu nepăsare cântecul întrerupt.

Iar sub fagul cel mare, țoiul picase cu aripile sângerate.

Loveț îl ridică din iarbă și-l ținu pe palmă. Era călduț și ușor ca o pană, cenușiu pe spate și gălbui pe burtă. Nu murise. Ochii lui, ca două picături de păcură, păreau că lăcrimează, împăinjeniți de durere. Vânătorul îl aruncă iar în iarbă, lângă torba goală. Pe mâna lui se prelinse o picătură fierbinte de sânge.

Soarele era acum sus, deasupra dealului din față. Vântul curgea în răstimpuri, ca o apă lină, peste păduri.

Loveț se lăsă cu fața în sus și cu brațele sub cap, la umbra tufarului bătrân. Țânțari de pădure, leșinați de foame, s-apropiară numaidecât, bâzâind subțirel. O pitulice speriată, privindu-l cu spaimă și curiozitate, începu să țipe în gura mare. Dar nu se depărta prea mult, ca să nu-l piardă din ochi. Sărea de ici-colo, tot împrejurul lui, aplecându-și capul pe sub câte o frunză, ca să-l poată vedea mai bine... Un bondar grăbit sosi și el, nu se știe de unde; îi dădu ocol de două ori, mormonind ca un urs din neamul mărunt al gâzelor, și se pierdu printre tufe.

Și zumzetele văzduhului scădeau în căldura zilei, pe când o toropeală largă cuprindea pădurile, ca-ntr-o pânză de liniște. Loveț clipi des din ochi; apoi rămase cu pleoapele închise. Un fir subțire de păianjen i se prinse de gene...

Și iată că, drept în vârful fagului sub care stătea Loveț, se arătă o zburătoare străină, o pasăre mare și gingașă, tăiată parcă dintr-un bulgăre de zăpadă. Penele ei curate străluceau ca argintul în lumina soarelui. Stătea nemișcată; numai capul mic și negru și-l întorcea în toate părțile. Și cu glas răsunător striga peste pădure:

— Ga-ga! ghi-ghi!...

Niciodată Loveț nu mai văzuse asemenea minune... Cu mare fereală și cu bătaie de inimă, el ridică încet pușca, ținti îndelung — și trase de trăgaci...

Dar pasărea minunată nu căzu. Ca și cum n-ar fi băgat de seamă nimic, ea rămase nemișcată și glasul ei mare striga iar peste păduri:

— Ghi-ghi! Ga-ga!...

Vânătorul o privea cu uimire. Până atunci, pușca lui nu dăduse greș...

Loveț turnă cu ciudă două măsuri de pulbere pe gura țevii, îndesă cu varga un dop mare de câlți, apoi un pumn întreg de halice. Și, ținându-și răsuflarea, luă iar pușca la ochi... Dar focul țâșni din țeavă fără zgomot, ca un șuvoi scurt de fum. Și pasărea de argint rămase ca mai înainte, nemișcată...

Loveț aruncă pușca în iarbă. Șe agăță cu mare ciudă de trunchiul fagului și începu să se suie din ramură în ramură. Cu cât se urcă mai sus, cu atât nerăbdarea lui creștea. Iar pasărea își întorcea capul și se uita în toate părțile; numai în jos, la el, nu se uita — părea că nici nu-l știe... Loveț era acum aproape de ea, îi vedea moțul de aur și ochii ca două boabe de rubin...

dar când întinse mâna s-o apuce, ea fâlfâi ușor, se înalță deasupra lui și-l lovi cu pliscul drept în mijlocul frunții...

Și dintr-o dată Loveț se simți ușor și micșorat, sub aripile zburătoarei necunoscute. Și văzu, cu mirare, că-i înțelege graiul.

— Eu sunt regina păsărilor, grăi ea. Și pe tine, Loveț, te-am schimbat acum în pasăre. Vino cu mine!

Zburară amândoi peste vârfuri de copaci și se opriră drept în spicul unui paltin uriaș din inima pădurii.

Se făcuse noapte. De jur împrejur, cât cuprindeau ochii, nu se vedea acum decât revărsarea codrilor adormiți sub lună.

Din vârful paltinului, pasărea măiastră începu să strige iar deasupra pădurii și glasul ei străbătea acum și mai departe, peste creștetele copacilor, în liniștea nopții.

Și din patru părți începură să vie rânduri-rânduri, la chemarea reginei, toate cântărețele pestrițe și strălucitoare ale zilei, toate zburătoarele ursuze și ciufulite ale întunericului, tot norodul nenumărat al ciripitoarelor mărunte care mișună ascunse prin frunzișuri, sub larga ocrotire a codrului. Veneau cu grăbite fâlfâiri de aripi și se lăsau în jurul lor, stoluri-stoluri, mii de păsări, rânduindu-se laolaltă după nație, după meserie, după glas ori după îmbrăcăminte.

Și toți copacii dimprejur stăteau acum ca niște ciorchini, sub razele lunii încărcați de zburătoare gălăgioase; până și pământul era acoperit de un covor mișcător de păsărele, care nu mai aveau loc pe ramuri și se înghesuiau una în alta, cu ciocurile îndreptate în sus.

Iar din preajma locului, și alte dihănii mărunte se deșteptară din somn, în puterea nopții. Aricii ghemuiți pe sub tufe scoteau botul dintre țepi și se uitau cu mirare; salamandre negre ridicau spre stele capul lor mititel, cu gura cusută de un blestem; șoareci roșcați se iveau pe jumătate din găuri și veverițe curioase, cu coada pe spate, priveau de departe, în două labe, gata s-o rupă la fugă...

Cu inima împuținată de spaimă, Loveț se simțea grozav de singur în mijlocul acestei împărății străine, departe de oameni, așteptând să înceapă soborul păsărilor în taina nopții, în singurătatea pădurii.

Veni întâi o hulubiță sălbatică să se jeluiască. Se făcu tăcere.

— Loveț mi-a împușcat hulubul meu, care aducea mâncare la cuib unde stăteam să păzesc puii, zise ea. Și a trebuit să pornesc eu după hrană, și am

lăsat puișorii singuri... și în lipsa mea a venit o nevăstuică și mi i-a mâncat. Și de atunci am rămas văduvă și singură pe lume...

— Loveț! Loveț, ucigașul! strigă tot poporul păsăresc.

Iar Loveț se făcuse mic lângă regină, cu inima cât un purice.

— Pe mine, zise un sturz beteag care stătea atrâmb pe-o ramură, Loveț m-a împușcat într-o aripă, când ciuguleam o caradașcă lângă un ciot de brad. M-am ascuns sub niște rădăcini ș-am scăpat cu viață. Dar de-atunci nu mai pot zbura și-mi târăsc zilele, ca vai de capul meu, pe sub tufișuri, după viermușori...

— Și mie mi-a rupt o labă! îndrăzni să strige, de departe, o veveriță nepoftită.

Toate capetele se întoarseră. Iar huhurezii, care stăteau în cerc, mai la o parte, pe cununa unui frasin, se umflară de mânie spre ea ca niște curcani și o făcură să tacă.

— Și mie mi-a rupt un picior! glăsui o păsărică din grămadă.

— Și mie! Și mie! Și mie! ciripiră fel de fel de glasuri, din toate părțile.

Și altele venind la rând să se jeluiască. Veneau cinteze cărămizii și cocoșari speriați din somn; gaițe proaste cu albastru pe aripi și pitulici cu codița răsfirată pe spate; veneau turturele singuratice, și grauri poleiți în aur, și mierle negre ca tăciunii de brad trăsnit; veneau ghionoi pestrițe, stropite cu roșu la coadă, și codobaturi subțiri de pârău, și pițigoi cu puful galben, ciocănitoare verzi și cucuveici urecheate, și bufnițe cu picioarele îmbrăcate în pene, și ciuvici cu capul mare...

Iar la urmă de tot, sosi și un țoi cu aripile sângerate și țipă în gura mare:

— Staaați!... Stați! Pe mine Loveț m-a împușcat chiar în dimineața asta...

— Loveț! Loveț! Loveț! țipau acum toate stolurile, de răsuna pădurea.

— Loveț e chiar aici, între voi, zise regina, ridicând o aripă. Uite-l!

— Hu-hu-huuu! strigară huhurezii, peste șapte dealuri.

Și toate păsările se năpustiră asupra lui, îl năpădiră din toate părțile, cu aripile, cu ciocul, cu ghearele...

*

Loveț sări drept în picioare, asudat. Își trecu o mâna peste frunte și privi în juru-i cu spaimă și cu uimire. Apoi, dând cu ochii de țoiul ucis, își aduse

aminte...

Soarele ajunsese la amiază. În pădure era liniște. Loveț se plecă grăbit, își luă pușca și torba și porni repede la vale, fără să se mai uite îndărăt.

Iar în urma lui, păsărica ucisă rămase cu aripioarele strânse, ca un pumn mic de cenușă, pe iarbă.

Amintire

Într-o dimineață mai de demult, zării pe moș Toma Gaiță în drum spre pădure, cu pușca ferită sub zeghe de nu i se vedea decât țeava atârnând la spate, ca o coadă.

Eram prin clasa a doua de liceu; venisem numai de vreo săptămână acasă, în vacanța Crăciunului, și aveam și eu o rablă de pușcă, mică și ruginită, cu care speriam sturzii și mierlele de prin măcieșii de la marginea pădurii.

Într-o clipă am fost gata.

Ninsese toată noaptea din belșug. Prin zăpada de două palme m-am luat după urma proaspătă și singuratică a lui moș Toma și în curând l-am ajuns din urmă, în poiana cea mare a Rudăriilor. Cu zeghea pe umeri, îndoit din mijloc cam într-o parte, cu mersul lui îndesat și mocnit de țăran care se duce la anume treabă, tăia de-a curmezișul poiana netedă și albă, lăsând după el un șir lung de găuri în zăpadă. Și cum moșneagul era cam tare de ureche, nu m-a simțit deloc până în clipa când m-am alăturat de el.

— Da-ncotro ai plecat, moș Toma?

— La jderi! îmi răspunse, morocănos.

— Apoi... tot la jderi pornisem și eu! îl încredințai cu multă seninătate, călcând pe lângă el.

Moșneagul mergea acum hursuz și mă fura numai când și când cu ochii lui în culoarea solzului de pește. Fața-i amărâtă și spână, cu câteva fire țepoase în barbă, cioplită parcă în lemn, i se încrețise de tot acum. Iar nasul, subțire și coroiat din fire, i se lungise și mai tare de ciudă. Dar eu mă bucuram în inima mea că i-am făcut-o, fiindcă niciodată nu venea să mă cheme și pe mine când pleca la vânătoare.

— Ai luat niscai tutun de-acasă? mă întrebă el, după un răstimp.

Da, cu toată graba plecării, avusesem eu grijă să "iau" și niscai tutun — așa, cât apuci între degete — și să-l împachetez repede într-o foaie de caiet.

Moș Toma își vârî, tăcut, tutunul în chimir. Și pornirăm mai departe, el înainte, eu în urmă, prin pădurea încremenită în lumina rece a dimineții de iarnă. Crengile încărcate de zăpadă moale stăteau pretutindeni într-o neclintire bizară, ca brațele unor nenumărate policandre de argint. O liniște

siderală învăluia somnul pădurii. Cunoşteam bine locurile de cu vară, dar toate păreau străine acum, sub farmecul diafan al zăpezii.

Pe-aici se deschid uneori în codri luminişuri ferite de oameni, cu numiri misterioase, păstrate din vechi vremuri, și în mijlocul fiecărei poiene stă mândru ca un monarh câte un cireş sălbatic, cu crengile înalt răsfirate în văzduh. Vara, după Sân-Petru, când rodul mărunt și negru le năpădește frunzișul, cireșii din poiene sunt loc de întâlnire și de ospăţ pentru toate zburătoarele neastâmpărate din împrejurimi. Ceasuri lungi de vară, culcat în iarba plină de zumzet, cu pușca lângă mine, culegeam alene din juru-mi cireșe stafidite ori priveam fără gânduri seninul gingaş printre frunze de sus, aşteptând. Mierle răzlețe se abăteau la răstimpuri, ca nişte pietre aruncate în cireş din marginea pădurii, asupra crengilor stropite cu negru. Dar vânatul cel mai de seamă erau cocoşarii, păsări viclene și sperioase, care zăboveau multă vreme în desimea fagilor, și nu veneau la cireșe decât după ce trimiteau iscoadă ca să cerceteze locul...

Când le auzeam glasul gutural de departe, inima îmi zvâcnea de emoție și rămâneam nemișcat în iarbă până ce iscoada, ocolind pe sus cireșul, se întorcea să ducă la tovarăşi vestea că nu e nici o primejdie. Atunci stolul întreg se abătea pe spicul cireșului, prin crengile din vârf, și începea să ciugulească, cu grabă și lăcomie, bobițele amare. Iar când pușca trăsnea fără veste dede¬subt, stolul întreg, învălmăşit de o spaimă cumplită, zbura ţipând în toate părțile: "Să scape cine poate!"

Sub cireș venea câteodată și moș Toma Gaiță la pândă. Dar pușca lui, crăpată de-a lungul țevii și cârpită cu plumb, nu făcea nici o ispravă. Moşneagul trăgea întotdeauna cu ea sprijinită pe o "crăcană" de lemn; ţinea câte un minut întreg... și adesea îmi pierdeam răbdarea până ce auzeam izvorând din ea o plesnitură piţigăiată, ca din bici, însoţită de o înjurătură. Moș Toma făcea economie de pulbere la încărcătură, și halicele lui, tăiate cu cuțitul dintr-un fir de plumb în patru muchii, abia sfredeleau frunzișul de pe poale.

Târziu, când soarele cobora spre asfințit și când moș Toma își lua nădejdea dinspre partea cocoşarilor, chitea și el câte o gaiță, care venea să i se aşeze, mare și proastă, drept deasupra capului. Iar când pasărea ucisă pica moale în iarbă, moşneagul o cerceta cu luare-aminte și pe o parte și pe

alta... apoi, c-un gest hotărât, o vâra în torbă.

— Cică-i spurcată... Da' ce, nu-i tot pasăre? mormăia el. Și, cu trupul adus ușor într-o parte, pornea la vale, spre casă, stârnind la fiecare pas din ierburile înflorite lăcuste speriate, care săreau în toate părțile ca niște stropi de apă vie în lucirea asfințitului.

Din pricina asta, moș Toma fusese poreclit Gaiță, prin partea locului.

La răspântia de cărări din fundul poienei Rudăriilor, moșneagul se opri și-mi arătă în zăpadă un șirag de urme mărunte care se încâlceau printre fagi, în zig-zag.

— Urmă de vulpe...

Mai departe alte urme, câte trei-trei, tăiau luminișul de-a curmezișul, se întorceau în dosul unei tufe, unde zăpada turtită rotund arăta un popas de o clipă, și se pierdeau după un dâmb cu mlădiță deasă. Acestea erau de iepure. Moș Toma nici nu le luă în seamă.

Trecurăm pe lângă Hoaga-cu-ferigă, o văgăună mută și adâncă, cu fundul acoperit de o ceață neclintită, care ascundea pe jumătate buturugi răsturnate de vreme, cu forme curioase de dihănii la pândă; apoi ieșirăm în deal la Surle, la loc mai deschis. De acolo, toată revărsarea pădurilor se ivi sub picioarele noastre, până departe, în valea Topologului. Înălțimile diafane parcă pluteau, desprinse de pământ. Aproape de culme, pâlcuri de mesteceni își înălțau din zăpadă tulpinile subțiri, cu creștetul despletit, ca niște jocuri de apă încremenite, care parcă și-au uitat în văzduh numai fantoma lor de ceață.

După ce am coborât în altă vale, la gura Goiștei, moș Toma mă opri ușurel cu mâna-n piept:

— Iaca și lupu! șopti el.

În capătul celălalt al poienii, până unde pușca nu putea s-ajungă, un lup se ridicase dintre ferigi uscate și, întors pe jumătate, se uita la noi cu nepăsare... Apoi, din câteva salturi, pieri în desime.

— Hai după el! strigai eu, cu pușca gata.

— Ba! răspunse moșneagul, nepăsător ca și lupul.

Apucarăm iar la deal, printre fagi bătrâni, cu trunchiuri vinete... Și deodată moș Toma începu să se uite cu luare-aminte, când în sus, spre broderia rămurișului înalt, când jos la zăpada neprihănită pe care călcam.

— Iaca, pe-aici a trecut jderul... mă lămuri el, cu glas scăzut.

Abia acum pricepui de ce moș Toma, de când am intrat în pădurea mare,

umbla tot cu ochii pe sus. În horbota albă de deasupra noastră se cunoștea bine locul pe unde o făptură ușoară, deprinsă cu astfel de gimnastică, se furișase lin, scuturând în trecere povara de pe crengi. Iar dedesubtul acestei urme aeriene, zăpada căzută însemna și ea o dâră de adâncituri fine, care ne arătau ca pe hârtie drumul aceleiași vietăți singuratice și gingașe.

Călăuziți de această îndoită urmă, am ajuns în fața unui fag scorburos, la marginea unui povârniș de câțiva stânjeni, pe lângă care în timpul verii șoptește abia auzit un izvor mic de apă printre frunzele uscate. Văzurăm, sus, gura scorburii pe unde intrase jderul la adăpost. Iar jos, pe partea dinspre povârniș, moș Toma descoperi și a doua gură a scorburii.

Rânind cu piciorul zăpada, moșneagul alese din stratul gros de frunze jilave o mână de foi mai zvântate; apoi desprinse din scorbură o bucată de putregai afânat și, cu șomoiogul gata, se întoarse spre mine:

— Ai vun cribit?

I-am întins cutia cu chibrituri. El stătu o clipă la îndoială, întors cu spatele; apoi băgă cutia în chimir, la păstrare. Și scoțând cremenea, iasca și amnarul, începu să scapere. Când un firicel de fum albastru și creț izvorî din iască, moșneagul puse șomoiogul de frunze uscate în gura scorburii; suflă de câteva ori și el — și se întoarse iar spre mine:

— Suflă!

Am răzimat pușca de fag, am pus piciorul pe o îndoitură de rădăcini lunecoasă și, cuprinzând cât puteam ajunge cu brațele trunchiul aspru, am început să suflu din toate puterile. În curând scorbura se umplu de un fum albicios, care răzbătea afară pe jumătate și se prelingea pe lângă scoarță. Mă usturau ochii...

După câteva clipe, pușca lui moș Toma plesni ascuțit, de cealaltă parte a fagului, ca o pocnitoare de acele cu care se joacă copiii la oraș... Un foșnet scurt de zăpadă căzută, o fulgerare întunecată printre crengile albe de sus... atât am apucat să văd. Piciorul îmi alunecase pe rădăcina udă și, în cădere, m-am dus târâș până la poala povârnișului.

Eram pe vremea aceea un copil rumen, zburlit și rău din calea-fară. Într-o clipă am fost îndărăt, sus. M-am repezit la moșneag, l-am prins cu amândouă mâinile de pieptarul zeghei ș-am început să-l scutur:

— Unde-i jderul? De ce m-ai pus să suflu, când știai că iese? Și de ce-ai tras fără să-mi spui? Surdule!

— Nu te pune cu mine, măi țâncule! Acuș te-azvârl în zăpadă, de nu te-i

mai putea culege! făcu moș Toma, speriat. Și cuprinzându-mi mâinile în mâna lui neagră, uscată și tare ca o cange, mi le aruncă în lături.

Îmi venea să plâng de ciudă. Mă uitam, să pot ghici încotro apucase jderul... Dar cine știe unde era acum lighioana ușoară, mai sprintenă decât o veveriță, sărind dintr-un copac în altul, ca pasărea!

Moș Toma își înfunda, amărât, luleaua cu tutun.

— Hai să-l căutăm, zisei eu, mai împăciuitor.

— Geaba! De-acu nu-l mai găsești, răspunse moșneagul.

În adevăr soarele se ridicase deasupra pădurii și ramurile începeau să-și piardă horbota de argint, pe nesimțite. Crengi ușurate fără veste de povară tresăreau ici și colo. Rostopane moi și albe picau pretutindeni în jurul nostru și toată pădurea era plină de foșnete ușoare și misterioase.

*

La întoarcere mă simțeam ostenit și fără chef. Mereu rămâneam în urmă. Moș Toma mă aștepta din loc în loc.

— Numai de-atâta îmi pare rău, zisei într-un rând, că n-am apucat să trag și eu măcar un foc...

Moșneagul se opri, luminat deodată la față.

— Trage la sămn, zise el, că tragi tare bine... Ia să văz dacă mai poți trage ca aldată...

Știam eu de ce mă măgulește așa moșneagul. Dar tot îmi făcea plăcere lauda lui.

Moș Toma alese numaidecât pe scoarța unui fag mare un loc mai curat, pe care-l netezi bine de mușchi, cu palma.

Am pus un genunchi la pământ; am tras... Apoi am alergat la fag și i-am găsit scoarța ciuruită de halice.

— Ei, ce zici? întrebai eu mândru, întorcându-mă spre moș Toma, care se oprise la spatele meu.

Dar moșneagul nu-mi răspunse. Se aplecă, tăcut, și începu să culeagă halicele din scoarță, una câte una, cu vârful cuțitului, și să le strângă cu grijă în chimir... Iaca, pentru asta mă lăudase el că trag bine! M-am uitat lung cum operează. Apoi am pornit încet spre casă, singur. Zăpada topită se prelingea în lacrimi lungi pe trunchiuri și, din scoarța umedă a fagilor, un abur abia simțit se ridica în soare. Nici o vietate, în nici o parte...

Numai când am ajuns aproape de marginea pădurii, o cinteză alarmată mă întâmpină cu cicălitura ei sonoră dintr-un măr sălbatic și mă petrecu multă vreme, zvârlind după mine buchete mici de ciripituri, în lumina primăvăratică.

O aventură

— E liber, vă rog? întreb eu, din ușă, ca să-mi fac datoria.

În compartiment e o singură doamnă, care ocupă locul de lângă fereastră.

— Mă rog, cu plăcere! răspunde ea.

Îmi arunc valiza, bastonul și pălăria în plasa de bagaje și m-așez pe canapea, cu spatele spre locomotivă și cu fața la cu¬coană. Măsuța dintre noi e ridicată. Pe măsuță, câteva gazete ilustrate, o poșetă și un maldăr de coji de portocală, dintre care una i-a servit doamnei ca scrumieră.

N-am obicei să fac curte unei persoane necunoscute. Dar când pleci la drum lung, e mai plăcut, oricum, să ai în față o femeie tânără încă, fie și cam plinuță la trup, cu ochii negri și cu gropiță în obrazul stâng, decât o babă sau un ramolit care începe să sforăie de la Chitila și nu se mai oprește până la Bârlad.

Trenul de Iași pleacă de la București la ora 13 și 15 minute, în jargon ceferist. Asta pe românește însemnează: la unu ș-un sfert. "Până la plecarea trenului mai sunt doar câteva minute, mă gândesc eu. Poate avem noroc să rămânem singuri..."

— Mie nu-mi place cu spatele înainte, reflectează doamna, cam fără veste.

— Dar cum vă place? întreb eu, tresărind.

— Numai cu fața-nainte...

Pentru cine uită momentan că se află în tren, e greu de închipuit cum ar putea sta cineva altfel, decât cu fața înainte și cu spatele îndărăt... Ne uităm unul la altul câteva clipe, nedumeriți. Doamna se înroșește puțin.

— Dacă m-așez cu spatele înainte, simte ea nevoia să completeze, îmi vine un fel de amețeală... m-apucă un fel de mal de train... și nu mai sunt bună de nimic.

— Și ar fi mare păcat! exclam eu, din toată inima.

În acest moment, își vâră capul pe ușă un domn mic și slab:

— Mai este fun loc? întrebă el, cu un aer melancolic.

— Toate sunt ocupate! răspunde repede vecina mea, înainte ca eu să pot interveni.

Domnul cel mic aruncă în compartiment o privire circulară, cam adormită; dă din cap cu neîncredere și se retrage.

— Mie nu-mi place cu mulți la un loc, mă lămurește cuconița.

Dar nu-și isprăvește bine vorba, și ușa se deschide cu putere: doi domni, unul ras, celălalt cu mustață, intră fără alte formalități în compartiment și, după ce pun stăpânire pe două locuri, lăsând pe canapea o servietă și un pachețel, ies amândoi în culoar, unde continuă o conversație începută probabil în restaurant.

— Noroc că ăștia merg numai până la Ploiești, zise doamna.

— După ce cunoașteți?

— Mai întâi, după lipsa de maniere... Se vede cât de colo că ei fac cursa asta în fiecare zi și că sunt blazați, sunt obișnuiți cu trenul... Al doilea, n-au bagaje.

Îmi ridic ochii spre bagajele doamnei: două geamantane mari de piele galbenă, o valiză mică, un pachet lung și o cutie cilindrică.

— D-voastră mergeți departe?

— Până la Focșani, răspunde doamna, făcându-și vânt cu Ilustrațiunea.

— Mi se pare că e cam cald aici, zic eu. Ar fi bine să deschidem puțin fereastra...

— Ca să mai intre puțin fum de-afară? Mă rog, cu plăcere, numai să se poată. Eu am încercat să deschid și n-am putut.

Mă ridic și trag de cureua ferestrei: întâi în sus, apoi în jos... la dreapta, la stânga... Degeaba: nu merge.

— Are ambiție! zice cuconița.

Unul din cei doi domni, observând de-afară manevra, ne vine în ajutor.

— Îmi dați voie? întrebă el, autoritar.

Și plecându-se peste vecina mea, pe care o atinge puțin cu genunchiul, întoarce un mâner de alamă la dreapta; apoi trage, cât poate mai pe încetul, de un inel din marginea de sus — și fereastra se lasă în jos. Domnul surâde grațios și se retrage.

— Tot sunt buni de ceva și ăștia de la Ploiești, își dă părerea vecina mea.

În sfârșit, trenul a pornit.

Aproape de Chitila, șeful de tren își face apariția:

— Biletele...

Doamna are bilet întreg. Domnii de pe culoar au arătat fiecare câte un

carnețel de culoare închisă. Atât.

— Dacă aș fi eu director general — zice vecina mea, care a observat acest amănunt, — i-aș strânge pe toți într-un vagon, pe ăștia care merg gratis, ca să nu ne mai incomodeze pe noi, cei cu bilete adevărate...

Dincolo de Chitila, cei doi domni de pe culoar intră, s-așază la locurile lor și, numaidecât, după obiceiul pământului, încep s-o fixeze pe vecina mea cu liniștită impertinență, ca pe un tablou expus acolo anume pentru agrementul călătorilor masculini. Doamna se uită pe fereastră, își mai potrivește coafura, se preface că citește... La urmă, își razimă capul în colț, închide ochii și rămâne așa, nemișcată, multă vreme.

În gara Ploiești, cei doi domni se coboară. Am rămas iar singuri.

— Vezi c-am avut dreptate? zice fără veste vecina mea, deschizând ochii.

— Credeam c-ați adormit...

— Aș! Unde e chip s-adoarmă o femeie, când se uită toată lumea la ea... Dar bine că s-au dus. Mai cu seamă cel cu verighetă era absolut nesuferit. Ai băgat de seamă? Pantalonii cu dungă proaspătă, cravată corectă, guler ireproșabil... se cunoștea bine că are o nevastă de treabă, care-i poartă de grijă. Atunci, ce mai umblă cu ochii după altele? Grozavi mai sunteți d-voastră, bărbații...

— Nu toți.

— Celalt, urmează doamna, cel neînsurat, vai de capul lui: guler șifonat, ciorapi nepotriviți cu culoarea pantalonilor, butonii de manșetă unul de-un fel și altul de alt fel... și-un ceas de nichel cu două capace — moștenire de la bunică-sa...

Mă simt cam jenat. Fără voie duc mâna la cravată, îmi netezesc puțin părul, îmi rectific poziția — și tac.

De la Ploiești nu s-a mai suit nimeni în compartimentul nostru. Cântecul roților a început iar. Pământul curge-n urmă, pe lângă tren; stâlpii de telegraf aleargă unul după altul, parcă-s trași de-o sfoară; ogoarele se rotesc încet, ca niște evantaie care se deschid mereu, cu mânerul fixat într-un vârf de deal. Mi-am răzimat capul în colț, am închis ochii și am stat așa multă vreme. Printre gene am văzut totuși cum tovarășa mea de călătorie își deschide poșeta, se pudrează pe nas, își dă cu roșu pe buze și mă examinează, în câteva rânduri, pe furiș.

Dincolo de Buzău, simt că începe să mă cuprindă de-a binelea o toropeală neplăcută, premergătoare somnului în poziție incomodă. De frică

să nu adorm, deschid ochii.

— Păcat că n-avem aici un patefon, să ne mai distrăm... zice doamna, privindu-mă ironic.

— Putem încerca și fără patefon, îi răspund eu, vexat.

Doamna scoate din poșetă un pachet de țigări și o cutie minusculă de chibrituri. Cu prefăcută dezinvoltură, își aprinde o țigară. Dar se cunoaște cât de colo că nu fumează de obicei.

— Unde-i bărbatu-meu acum să mă vază! exclamă ea, trăgând ștrengărește.

— Parcă e nevoie să vă vadă cu ochii? E destul să miroase.

— N-are el un miros așa de fin, zice doamna, râzând. În privința asta, toți sunteți la fel...

— Și... D-voastră locuiți chiar în Focșani? o întreb eu mai înviorat.

— A, nu. Eu stau la București, cu bărbatu-meu. La Focșani e numai mama.

— Și-o să rămâneți multă vreme la Focșani?

— Nu cred... O simplă escapadă. M-am supărat pe el, ș-am plecat fără să-l previu. Sunt sigură că peste două-trei zile mă trezesc iar cu dumnealui că vine să-mi ceară iertare și să mă ia acasă. Nu e pentru prima oară.

— Și... dacă nu vine?

— Treaba lui! N-are decât să divorțeze, dacă-i dă mâna. Eu am averea mea personală... o moșioară, o vie, o casă la București... plus alte perspective de moștenire.

— În cazul ăsta, trebuie să vie.

— Așa zic și eu. Dar pân-atunci, am de gând să mă distrez, să-mi fac de cap cât oi putea... ca să nu-mi pară rău c-am plecat.

Mă uit cu mai multă atenție la tovarășa mea de drum. Vorbește așa de natural și le spune toate cu atâta nevinovăție, că nu mai știi ce să crezi.

— D-ta mergi mai departe de Focșani... ori rămâi acolo? mă întreabă ea deodată, cu sprâncenele foarte ridicate, ca la păpuși.

— Nu știu... Sper... Asta depinde de împrejurări...

Simt că mi-a sărit somnul de tot. Dacă m-ar fi întrebat atunci de care împrejurări anume atârnă rămasul meu la Focșani, n-aș fi știut ce să răspund. Îmi fac repede-n gând câteva socoteli și, drept încheiere, îmi examinez din nou vecina. Siluetă nu prea are ea, cum cerea gustul pervertit al unora, până mai ieri-alaltăieri... Dar ce gură!... ce ochi!... ce umeri!...

Simt totuși nevoia să obțin câteva informații suplimentare:

— Ce-ar fi să vie soțul d-tale chiar în noaptea asta, cu vrun accelerat?

— Imposibil. Până duminică, în orice caz, nu se poate mișca din București — despre asta garantez. Până atunci, abia are vreme să-mi treacă și mie supărarea.

— Și... uitasem să-întreb... din ce cauză te-ai supărat pe dumnealui?

— Din cauza musafirilor. Are mania, domnule, să invite prieteni la masă, fără consimțământul meu.

— Asta n-ar fi nimic, zic eu. Nu se desparte cineva pentru atâta lucru. Mai cu seamă dacă este și vrun copil la mijloc...

— Nu este. Mi-au spus doctorii că eu nu pot să fac.

— Ce-are a face! Mai încercați.

— Dac-ar depinde numai de mine... Căsătoria, domnule, este un fel de loterie: nu știi niciodată peste cine dai... Avem noi un prieten, băiat cu careeră, magistrat. S-a însurat din dragoste, cu toate că nu-i băiat prost. Și era în al nouălea cer, parcă luase pe Dumnezeu de-un picior cu Lilica lui... Ei, ce crezi? Nu s-a împlinit bine un an de la nuntă, și l-a-nșelat nevasta.

— Auzi d-ta! Cu cine?

— Cu un profesor de universitate. Lumea zice că pe-atunci era numai conferențiar... dar așa e gura lumii.

— Și bărbat'său a aflat?

— Da. Și-a lăsat-o imediat, sub pretext că nu poate suporta una ca asta... Așa sunt bărbații.

— Egoiști...

— Mai e vorbă?... Stai să vezi încă una. Mai avem noi un văr de-al doilea, funcționar la Finanțe. Ca să se-nsoare, a trebuit să dea anunț în gazetă, la mica publicitate: "Doresc cunoștință, eventual căsătorie, cu o fată onestă sau cu o profesoară de limba engleză" — că-și vârâse în cap, nu știu pentru ce, să învețe englezește. Un molâu, domnule, de-ai fi crezut c-o să-l lase nevasta chiar de a doua zi... S-a însurat cu o fată de la poștă — sunt trei ani de-atunci — și însurat a rămas până-n ziua de azi. Și se iubesc așa de tare, c-ai putea să juri că nu sunt cununați...

— O fi trecut de mult Mizilul? întreb eu privind pe fereastră, ca să revenim la ale noastre.

— O-ho! Ne-apropiem de Râmnicu-Sărat.

— Ce noroc că v-am întâlnit! Nici n-am simțit când a trecut vremea.

— Nici eu. Am vorbit atâtea cu d-ta, că am impresia că suntem cunoştinţe vechi.
— Cu toate astea, ne cunoaştem aşa de puţin! oftez eu, cu ochii în tavan.
— N-are importanţă...
— Serios?
Drept răspuns, tovarăşa mea de drum îmi trimite pe sub gene scânteia unui zâmbet enigmatic, care i-a întredeschis copilăreşte buzele cărnoase şi i-a adâncit puţin gropiţa din obrazul stâng.
Afară, în strălucirea zilei de mai, se desfăşoară în curgere lină mătasea verde şi întinsă a lanurilor tinere. Pe alocuri, rapiţa înflorită pune pete largi de soare. Mai aproape de tren, se văd bine steluţele albastre ale cicoarelor şi stropii de sânge ai macilor, deasupra grâului fraged. O pădurice surprinsă-n drum abia a avut vreme să se ferească din calea noastră; copacii de pe lângă linie defilează-n galop pe la ferestre, cu ramurile toate desfăcute-n vânt — pe când alţii, mai în vale, s-au oprit din fugă ca să se uite cum ne ducem... Şi versurile lui Heine îmi vin în minte, măcar că nu ştiu bine nemţeşte:
Im wunderschönen Monat Mai, Als alle Knöspen sprangen...[1]
Mă întorc iar spre tovarăşa mea care-şi corectează puţin cu un tub minuscul de rouge conturul buzei de sus, în formă de arc al lui Cupidon.
— Vasăzică, eşti supărată rău, rău de tot, pe bărbatul d-tale? o întreb eu, aplecându-mă peste măsuţa dintre noi.
— Cum să nu fiu? răspunde ea, retrăgându-şi capul spre colţul canapelei. Ţi-am spus că are mania musafirilor... Asta l-a apucat întâi şi-întâi astă-iarnă, cu ocazia revelionului. Mă trezesc cu el a treia zi de Crăciun că-mi spune să mă pregătesc pentru douăsprezece persoane la masă, c-a invitat la revelion pe cutare şi cutare prieteni cu nevestele — unii despre care nici nu mai auzisem până atunci. Am încercat eu să rezist, i-am obiectat că o să avem prea mare deranj şi bătaie de cap, că mai bine ar fi să ne ducem noi la alţii, decât să vie alţii la noi... Degeaba! Ce ştie el? Când e vorba de petrecere cu invitaţi, toată răspunderea cade pe capul gospodinei. Bărbatul, în ocazii d-astea, se consideră şi el tot un fel de musafir, care aşteaptă numai să fie servit. Şi bărbatul meu e un mare egoist, cum sunt toţi bărbaţii.
— Pardon! Nu toţi.
— Serios? Parcă nu vă cunosc eu?... În sfârşit. Două zile întregi înainte de Anul nou am avut numai grija pregătirilor. Alte vreo trei după, a trebuit să cureţe servitorii în urma lor, că toată casa era-ntoarsă cu susu-n jos... I-

am spus atunci: "Domnule, de data asta a fost ce-a fost... dar dacă se mai repetă afacerea asta la anul, să știi că iau primul tren și mă duc la mama".

— Și el ce-a zis?

— Ce să zică? A tăcut, măcar că n-avea dreptul să se supere... Exact la o lună și jumătate după asta, la ziua lui onomastică, mă trezesc iar cu casa plină de invitați. Erau tot ăia de la revelion. Unu nu lipsea!... Am fost amabilă, am făcut tot ce s-a putut, cu toate că nu fusesem prevenită. S-a petrecut toată noaptea. Dar a doua zi dimineața, după plecarea dumnealui la birou, am împachetat câteva lucruri, am trimis servitorii la plimbare, i-am expediat cheia de la antret printr-un comisionar — ș-am plecat la mama. Peste două zile, a venit după mine. S-a rugat, a plâns... și, în sfârșit, ne-am împăcat. Credeam că l-am vindecat pentru totdeauna de musafiri.

— Când colo?

— Când colo, ieri, pe la cinci, îmi telefonează că deseară — adică aseară — avem iar invitați la masă, douăsprezece persoane. "Cine i-a invitat?" — "Soră-mea." — "Sora d-tale n-are decât să-și invite prietenii acasă la ea. Aici, eu sunt stăpână" ... Ei, ce zici d-ta de toate astea?

— Ce să zic? După câte mi-ai spus, am impresia că face dinadins...

— Dinadins?

— Firește. Cu plan adânc...

— Cu ce fel de plan?

— Ca să rămâie singur, din când în când...

— Parol?

Doamna rămâne câteva clipe cu gura întredeschisă, cu ochii-n ochii mei.

— Uite, la asta nu mă gândisem... Da, da, se poate să ai dreptate... Dar am să mă răzbun eu, dacă-i așa!

— Ai tot dreptul, ai chiar datoria să te răzbuni. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte...

— Lasă că mai vorbim noi... De-un singur lucru îmi pare bine deocamdată: nici nu-ți poți face idee ce-am lăsat acasă... Un deranj și-o harababură, de parc-au dat turcii! între altele, s-a răsturnat astă noapte o damigeană mare cu vin negru — și până să băgăm de seamă, toată s-a vărsat pe parchet. Și încă, asta n-ar fi nimic. Dar mi-au spart și sticla cu tinctură de iod, care era acolo, pe-o măsuță. Pata de iod știi că nu iese cu nimic... nici cu sârmă, nici cu sticlă pisată... trebuie scoasă cu rândeaua de pe parchet. Și s-a făcut o pată cât toate zilele — poți să-ți închipui d-ta, un

litru și mai bine de iod...

— Un litru?

— Da, un litru și jumătate.

— Și ce făceați D-voastră cu atâta iod în casă?

— Îmi trebuie mie, personal. Trebuie să știi că eu pun și-n apa din baie tinctură de iod...

— Pentru ce?

— Eu am suferit anul trecut de o apendicită... A trebuit să-mi fac operație.

— Unde?... Mare păcat! Se mai cunoaște?

— Stai să vezi... A treia zi după operație, nu știu bine cum s-a făcut... mi-a venit să strănut... Atâta știu, că m-am forțat... și-a plesnit ața de la cusătură într-un loc. Când am simțit că se rupe, m-am speriat, am țipat... se vede că m-am forțat și mai tare — și-a plesnit toată cusătura. A trebuit să mă coase a doua oară, la loc. Peste câteva zile, am râs tare, nu știu din ce cauză — și iar a plesnit. Șe vede treaba că mergea mai ușor acum, că-și făcuse drum... Ce să-ți mai spun? M-am vindecat eu de apendicită cum m-am vindecat... dar până la urmă, am rămas cu o mică fistulă...

— Cu o... ce? Nu se poate! În ce loc?

— Aici, în partea dinainte, unde-a fost cusătura...

Mă uit la vecina mea, consternat. Glumește, poate? Nu, nu-i surprind nici o urmă de ironie pe figură.

— Înțelegi d-ta acum pentru ce am eu nevoie de tinctură de iod... Își completează ea explicația, cu aceeași nevinovăție.

Simt că mă cuprinde deodată un fel de leșin și o mare descurajare. Mi-a pierit tot entuziasmul. Nu mai pot scoate o vorbă. Mă uit pe fereastră și încep să număr stâlpii de telegraf, amețit, pe când "pacienta" vorbește înainte, ca și cum n-ar fi băgat de seamă ce adâncă schimbare s-a petrecut pe neașteptate în mine.

Ne-apropiem de Focșani. Omul de serviciu de la vagon intră să dea jos bagajele cucoanei și să le scoată în culoar, ca să fie mai aproape de ieșire.

Tovarășa mea de călătorie se ridică și începe să se pregătească de plecare. Văzând că eu nu fac nici o mișcare, mă întreabă:

— Da' ce d-ta nu te cobori? Parcă ziceai că rămâi la Focșani...

— Eu? Ce să caut la Focșani? Dacă-mi spuneai de la început chestia cu apendicita...

Doamna face ochi mari:
— Nu-nțeleg... Ce-are a face apendicita mea cu rămasul d-tale la Focșani?
— Are!
Mă ridic în picioare, apuc valiza și pălăria din plasă de deasupra mea și le arunc, cu ciudă, în plasa din față, unde au fost bagajele ei.
— Te muți în locul meu, acum? zice doamna, cu un zâmbet ciudat, întinzându-mi mâna pentru rămas bun.
— Păi... să vezi d-ta... nici mie nu-mi place decât cu fața-nainte, răspund eu. Altfel, m-apucă un fel de amețeală, un fel de mal de train... și nu mai sunt bun de nimic.

*

Trenul stă gata să pornească iar. Când mașina șuieră de plecare, ies în culoar și m-aplec pe fereastra deschisă, ca să iau puțin aer. Geamantanele doamnei sunt încă jos, lângă scara vagonului. Exact când trenul se urnește din loc, tovarășa mea de drum s-apropie repede, urmată de-un hamal.
— Călătorie bună! îmi strigă ea, prietenos. Știi... povestea cu apendicita, adaogă ea râzând, a fost o simplă poveste...
Îmi vine să sar din tren. Îmi vine să-i arunc cu ceva-n cap — dar n-am nimic la-ndemână...

Civilizație locală

— Strângeți rizervă, că se oprește! strigă vardistul, crăpând ușa dinspre stradă.

Și toți ai casei apucă în grabă căldări, căni și alte vase mai mărunte, cu destinații gospodărești felurite, și se reped speriați la robinet (casa are robinet — n-ar mai avea!). Cu o mână febrilă, cel ajuns întâi dă drumul... Fsss! face robinetul. Și câteva picături, rămășiță săracă, sună jalnic în fundul unei căni. Cu o înduioșetoare simultaneitate, brațele celor din jurul robinetului se lungesc spre pământ.

Vardistul a plecat. Important și tardiv, el duce mai departe vestea fericită. Când ajunge pe la a patra casă, oamenii știu de mult că apa e oprită.

— Ce rezervă? Nu vezi că s-a închis? îl întâmpină o gospodină necăjită.

— Păi eu nu știu... eu așa am orden, răspunde omul oficial, bocănind din cizme mai departe, la altă casă. El are ordin să-i vestească pe toți cei din pontul lui că se oprește apa, și-și face strict datoria, chiar după ce apa s-a oprit de trei ceasuri.

Într-o ogradă ferită, o cișmea de modă veche țârâie o șuviță firavă de apă, de la un izvor din dealul Ciricului. Cam puțintică, nu-i vorbă, dar rece vara, potrivită iarna, și mai cu seamă sigură la orice vreme, ziua ca și noaptea. Apa marii instalații civilizate (cu care stăm în rândul orașelor moderne), printr-o ingenioasă rânduială a țevilor, e tocmai dimpotrivă: iarna ca gheața, vara călduță și-n orice anotimp cu capricii răutăcioase, ca o femeie fără amor. Pe ger îngheață, la dezgheț s-azvârle impetuos și îmbelșugat și sparge țevile (care, fiind cam șubrede, atâta așteptau); se infiltrează apoi prin pivnițe bătrâne, prin hrube vechi și tăinuite de la vremea lui Lăpușneanu-vodă, care răspund cine știe unde, sub vreo casă nouă... Și catastrofa e gata: într-o bună noapte, casa cea nouă se dărâmă cu instalație modernă cu tot, fără ca nimeni să-i fi prevăzut o prăbușire așa de prematură.

A doua zi vestea macabră se răspândește în tot orașul, provocând consternare ori satisfacție, după cum e cazul.

Școlărițe mărunțele, cu picioare subțiri și agile ca de furnică, au plecat pe întuneric din fundul Șocolei, ori de pe la Nicolina, să poată intra în clasă la ora reglementară. Iarna când pornesc ele de acasă e încă noapte pe uliți, e glod până la genunchi sau e ger de crapă pietrele, și câinii flămânzi dau la om ca lupii. Dar n-ai ce-i face, viața e grea și amară chiar când ești o fetiță numai de două șchioape: la ceasul 8 fix trebuie să fii la școală.

Și iată că într-o dimineață, pe la 8 și ceva, pâlcuri de fetițe îmbrăcate în negru (asta e culoarea favorită a copilăriei studioase) încep să treiere mărunt spre mahalale, adică îndărăt, spre casă. Toate sunt grozav de vesele. Ce s-o fi întâmplat?... În drum întâlnesc câteva întârziate, grăbind spre școală, cu ochii ficși de groaza pedepsei care le așteaptă. Una din cele care-au pornit spre casă, mică și îndesată, strigă cu o nemăsurată bucurie în glas către una din cele întârziate:

— Pretorian, nu te mai duce! Haideți înapoi toate! S-o dărâmat școala.

— Când?

— As' noapte. I-o venit niște apă pe dedesub, nu se știe de unde — și gata! Dacă eram acolo, pe toate ne omora...

*

Se lasă înserarea. De prin unghere, pe nesimțite, umbra se adună tot mai deasă. Melancolii dulci, descurajări subite ori tristeți negre fără motiv coboară în noi, după ani și împrejurări. Gândurile rele, ca liliecii, preferă întunericul — și întunericul naște lilieci în sufletele noastre...

Dar, cu o mișcare ușoară, o mână întoarce comutatorul electric spre dreapta. O lumină albă, egală și liniștită se revarsă din becurile "Osram" sau "Philips", care s-au aprins miraculos și ard ca niște fragmente reci de soare, risipite prin odăi. Influența malefică a întunericului a fost încă o dată conjurată. Slăvită fie civilizația!

În redacția unui ziar local, secretarul, cu o foaie albă dinainte, încearcă să prinză din zbor prima frază a unui articol, care-i palpită ca un fluture în jurul capului plin de preocupări domestice... A prins-o! Creionul aleargă vertiginos pe fila albă... Din odaia de alături se aude glasul unui reporter la

telefon, plin de o duioasă și enervată rugă, ca într-o declarație de dragoste:

— Domnișoară... te rog, domnișoară... numai un pic! N-avem nici o știre la gazetă pe mâine... Imposibil? Firele deranjate?... M-ai nenorocit!

Undeva, la căpătâiul unui copil bolnav, o cuconiță numără cu mare grijă dintr-un flacon cu doctorie scumpă, picătură cu picătură, într-o linguriță: una... două... trei...

Într-o căsuță prizărită, nu tocmai departe de centru, un profesor bătrân a stat la masă mai devreme și acum se așază grăbit la birou, unde un vraf neverosimil de teze lunare — cel mai perfecționat mijloc de tâmpire descoperit de un ministru genial — îl așteaptă cu placiditatea exasperantă a lucrurilor neînsuflețite...

Și dintr-o dată, lin, fără prevestire, lumina electrică se stinge... S-a oprit motorul Uzinei!

Gazetarul încremenește cu creionul suspendat, reporterul gesticulează pe întuneric în fața telefonului, cucoana dă un țipăt și scapă flaconul cu doctorii — și dascălul bătrân își dă energic o palmă peste frunte.

— Lumânări! Aduceți lumânări...

Prin toate odăile apar lumânări proaste (fabricarea lor e o industrie cam părăsită, de când cu eclerajul electric), pâlpâind cu flacără nesigură și foarte galbenă, ca de mort. Fitilul, așezat excentric de multe ori, arde consumând lumânarea numai pe o parte. O rigolă se sapă cu repeziciune și un izvor abundent de parafină caldă ori de seu topit se prelinge pe sfeșnic. Fitilul ars se lungește văzând cu ochii, se încolăcește grațios la capăt, se umflă într-o bobiță de cărbune incadescent. În rubinul transparent de jar palpită umbre funebre, ca într-un astru intrat în declin cu sateliții lui invizibili și cu bătrâna lor civilizație.

Profesorul n-a mai corectat teze. La Nathanson, unde a trimis după lumânări, e închis. Și mai departe de Nathanson nu se duce baba Tasia la vreme de noapte, măcar să piară lumea.

Cu coatele pe masă, cu fruntea sprijinită în palme pe întuneric, bătrânul stă și așteaptă dispoziția capricios alternativă a Uzinei noastre electrice. Imagini de odinioară, reminiscențe fără contur se perindă prin sufletul obosit... Într-un târziu, profesorul se ridică și, plin de o amărăciune aproape juvenilă, rezumă doleanțele tuturor:

— S-o dăm dracului de civilizație!

Post-scriptum. — Uzina noastră electrică de tramvaie a ars astă-noapte, pe la ceasul unsprezece.

În clipa când au aflat această veste, toate vagoanele de tramvai au încremenit pe linie, tâmpite de spaimă, în diferite puncte ale orașului. Dar pasagerii pe care i-a apucat vremea în ele nu știau la început nimic.

— I-a sărit ștanga! își ziceau ei, liniștiți. Nu-i nimic: i-o pune îndată, și pornim.

— N-are corent! Ștanga e la locul ei... obiectau flegmatic taxatorii și vatmanii, cu autoritatea lor de specialiști.

Și nimeni nu s-a coborât, toată lumea a rămas în vagoane, așteptând să vie iar corentul. Fiecare se gândea, cu legitimă tenacitate, că dacă a dat cinci lei pe-un bilet, are dreptul să aștepte măcar un ceas acolo... Abia pe la miezul nopții, când vatmanii și taxatorii plecaseră de mult pe la casele lor sau cine știe unde, au început și pasagerii a se coborî, unul câte unul, făcând aluzii pornografice la mama Uzinei electrice.

— Ce mișelie! Auzi d-ta...

Și vagoanele au rămas la urmă singure, în fluiditatea obscură a nopții de toamnă — blocuri mari de întuneric solidificat. Gâște sălbatice, rătăcite din stoluri, țipau sinistru deasupra orașului, sub cerul de păcură. Un vânt negru alerga, la răstimpuri, de-a lungul străzilor pustii. Miezul nopții a bătut apoi rar, de cine știe unde, din vârful unui turn înecat în puhoaie de beznă...

Și iată că pe platforma unui tramvai a apărut o umbră agitată — făptura de coșmar a ultimului pasager, care adormise înăuntru și căruia i s-a transmis prin cablul vagonului, pe când era în stare de catalepsie, viziunea dezastrului de la Uzină... Înnebunit de spaimă, căzut în transă ca un adevărat medium, nenorocitul își înălță brațele spre cer și începu să aiureze profetic, în tăcerea macabră a nopții:

— Uzina de tramvaie a ars!... În curând o să arză și Poșta centrală... și Universitatea... și Regia de tutun! Un cutremur va surpa peste primărie palatul Administrației financiare... Teatrul Național se va prăbuși, acoperind sub dărâmături pe cei două sute de spectatori gratuiți ai lui, câți i-au mai rămas credincioși... Studenții vor distruge într-o noapte toate dughenele cu mărunțișuri din Târgu-Cucului, rănind la nas un plutonier de pompieri și alte autorități creștine... Copoul va luneca la vale, peste Râpa Galbenă, din pricina ploilor, nimicind tot cartierul de jos... În orașul fără apă și fără electricitate, bandiți basarabeni se vor plimba printre ruine și

vor ucide jumătate din populația rămasă. Ciuma își va face apariția, holera va seceta mii de vieți — și grămezile de cadavre neîngropate vor atrage din împrejurimi haite de lupi flămânzi, cu limbile scoase de-un cot... până când ultimii locuitori ai orașului, bărbat și femeie, cuprinși de furia amoroasă care se dezlănțuie în vremea marilor dezastre, se vor sfâșia între ei cu dinții... Am zis!

Focul de la Moreni

Focul de la Moreni e cel mai venerabil incendiu din Europa. Totuși acest Matusalem al nostru e încă verde, se ține drept ca o lumânare și, dacă i s-ar îngădui să se dea pe lângă vreo sondă din apropiere, ar fi în stare să facă pui.

Guvernul a instituit pe lângă Focul de la Moreni o comisiune permanentă de oameni serioși, care veghează să nu i se întâmple nimica rău. Dar cum românul se naște pompier, nenumărați cetățeni de prin toate unghiurile țării își bat capul să născocească vreun mijloc prin care să atenteze la existența lui. Se zice că un domn grefier, având toată ziua și toată noaptea Focul de la Moreni în cap, a propus autorităților să vâre pe gaura sondei un șomoiog de câlți, îmbibat în oțet aromatic; iar un părinte călugăr, în care nimeni nu bănuia că dormitează un pompier de rasă, s-a oferit să-i citească la cap o molitvă... Dar aceste mijloace patriarhale, cu care altădată orice foc se stingea la sigur, nu mai au nici o trecere pe lângă incendiile din zilele noastre. S-a stricat lumea și s-a păcătoșit. Focul de la Moreni, după părerea mea, nu mai poate fi potolit astăzi decât prin persuasiune. Ar trebui să-l luăm pe departe, cu vorbă bună, să-l convingem c-a ars destul, că ne vede lumea și că e rușine să se mai dea în spectacol.

*

Ar fi însă păcat să rămânem fără el, căci Focul de la Moreni a început să facă parte din peisagiul țării noastre.

Călătorii din trenurile care se abat noaptea de-a curmezișul câmpiilor întunecate ale Munteniei spre strălucirea capitalei, priveau cu spaimă la început, în zarea Bucegilor, răsfrângerile imobile și roșii ale acestui pârjol modern, ca printr-o ochiană întoarsă spre nopțile de groază din vremea nu tocmai depărtată când dădeau tătarii-n țară.

Acum, nimeni nu se mai sperie. Născut și crescut în țară, neaoș ca o înjurătură aruncată admirativ progresului tehnic abătut pe plaiurile lui Tugomir Basarabă, Focul de la Moreni s-a încrustat în obișnuințele noastre și a devenit pentru străini culoare lo¬cală, ca o datină străbună.

Diamant uriaș arzând în inima țării, piatră scumpă cu lumini schimbătoare, văpaie de rubin în faldurii nopții și floare de topaze în purpura dimineții, flacăra lui, înaltă și dârză, în chip de morcov cu durități albastre de metal în miez și moliciuni galbene de petală în vârf, fulgeră îndelung atmosfera virginală din apropierea brazilor, ca o nouă impulsie arteziană și fierbinte a geniului nostru național.

Câtă vreme să fi trecut oare de când primele sonde au sfredelit țărâna pietroasă a Prahovei, făcând să țâșnească din bezna subsolului adânc izvoare impetuoase de întuneric lichid? Și iată, cu ajutorul lui Dumnezeu, am izbutit să realizăm la fața locului o mândrețe de incendiu național, înaintea căruia toți străinii rămân cu gurile căscate.

Nimeni nu-și mai poate permite acum să spună despre noi că suntem o țară eminamente agricolă. Am fost. Acum devenim o țară industrială și eminamente politică... E drept că țăranii noștri tot se mai ocupă, pe ici, pe colo, cu agricultura. Dar nu e departe ziua când ei se vor fi emancipat cu totul — și când guvernul va trebui să vină cu o lege pentru împroprietărirea boierilor — ca să avem ce mânca.

*

Focul de la Moreni are și o semnificație mai precisă, în legătură cu moravurile noastre economice. Cine nu-și aduce aminte cât de oportun izbucneau odinioară, de-a lungul țării, în serie, pe la diferite depozite de materiale rămase pe urma războiului, misterioasele incendii pe care dl Iorga, într-un moment de inspirație, le-a botezat "inteligente"?... A fost o adevărată epidemie. Aveai impresia că inteligența e un fel de boală care se transmite de la foc la foc, imunitatea omului rămânând garantată prin lege...

Focul inteligent e o afacere comercială. El n-are nici tată, nici mamă. Cu toată stăruința autorităților, nu se știe niciodată cine i-a dat naștere. E un foc din flori.

În timpul din urmă am avut și la noi, în capitala Moldovei, vreo două-trei incendii, despre care pot să vă spun că mie unuia mi s-au părut cam inteligente... Căci un foc cu scaun la cap se cunoaște cât de colo. Deschizi un magazin oarecare, cumperi de la diferiți angrosiști marfă pe datorie și asiguri marfa la cea mai sigură societate de asigurare contra focului. Peste trei-patru săptămâni, arzi. Adică magazinul ia un fel de foc inteligent — și

arde prostește, cu marfă cu tot. Imediat, telegrafiezi atunci societății de asigurare și angrosiștilor numai atât: "Am ars" (ceea ce în limbaj comercial însemnează: "V-ați ars"). Și aștepți în liniște rezultatul. Societatea plătește.

Să te ferească Dumnezeu însă, după ce te-ai asigurat împotriva incendiului, să-ți ardă casa un foc agiamiu, din cauză de ogeac nemăturat la vreme sau altă lipsă de precauții legale. A doua zi, prima grijă a societății la care te-ai "asigurat" este să-ți facă zile fripte și să te dea pe mâna parchetului. Despre capacitatea intelectuală a Focului de la Moreni nu se știe nimic sigur. El este genial — sau cu desăvârșire idiot. Tertium non datur1 El nu și-a pus mintea cu o biată dugheană provincială de mărunțișuri, ci lucrează numai în sferele înalte ale capitalismului internațional. Asta ar însemna că e genial. Pe de altă parte, el nu produce decât pagubă. Asta însemnează că e idiot. În orice caz, nu se poate spune despre el că e o mediocritate oarecare, ajuns acolo unde se află prin protecție de fuste sau alte tertipuri indigene. Și dacă aduce statului pagubă, nu e nici primul, nici ultimul dintre acei care-și fac singuri cariera și consumă apoi milioane din avuția obștească. Suntem deprinși noi cu așa ceva.

*

La drept vorbind, Focul de la Moreni aduce și oarecare câștig, încălzind regiunea la vreme de iarnă și atrăgând pe valea Prahovei sute de vizitatori străini.

Dar aceasta e prea puțin.

Gândiți-vă numai ce chilipir ar fi fost pentru elvețieni să aibă ei, la ei acasă, Focul nostru de la Moreni. Ce hoteluri somptuoase ar fi răsărit în preajma lui ca din pământ, ce ascensoare, ce funiculare, ce trenuri electrice! Încăput pe mâna unui consorțiu italian — "Societa del Fuoco di Moreni", sau englez, "The Fire of Moreni Company L-d", focul nostru prahovean ar fi ajuns până acum să nu-l mai cunoști, să crezi că ai a face cu cine știe ce foc de viță nobilă de pe vremea cruciaților, care în viața lui n-a semănat la culoare cu mămăliga și n-a urlat la stele ca un câine ciobănesc, care cobește tot a pagubă. Amenajat, sclivisit, scos ca dintr-un institut de frumusețe, el ar fi fost dresat până acum să urle numai pe note, ba poate chiar nici să nu te mai frigă când te apropii de el.

În adevăr, ce nu s-ar putea face când ai la dispoziție asemenea foc!

O reclamă bine întreținută, cu fotografii și prospecte, cu emisari răspândiți în toată lumea, ca să momească turiștii, și mai ales cu articole alarmante prin gazetele noastre și cele străine (că nu degeaba avem atașați de presă), ar atrage necontenit atenția Europei asupra dezastrului care ne-a lovit.

Când am simțit că dezastrul cam amenință să se potolească, Societățile petrolifere din valea Prahovei, înțelegându-și interesul, ar pune mână de la mână contribuind cu benzină, fiecare cu cât poate, la întreținerea acestei catastrofe luminoase. Un sistem de conducte subterane, bine dosite, cu debit mai mare sau mai mic după sezon și împrejurări, ar alimenta pe furiș incendiul, punându-l la adăpost de orice surpriză. Să presupunem acum că un personagiu de marcă se îndreaptă spre țara noastră. Imediat un emisar de-ai noștri ar telegrafia Direcției incendiului (sau la rigoare actualei Comisiuni, care se ocupă cu el): "Mâine sosește regele Alfonso, incognito. Întețiți focul."

Și ce de bănet ar curge pe valea Prahovei! Câți americani doldora de dolari și câte americane amatoare de senzații rare n-ar veni să se prăjească nopți întregi la focul nostru românesc.

Dar englezoaicele? Când ar face cunoștință englezoaicele cu ciobanii noștri din partea locului, nici n-ar mai vrea să audă de elvețieni, de napolitani și de alte focuri tocite la contactul cu civilizația. Și în scurtă vreme n-ai mai prinde un cioban pe Caraiman; toți s-ar coborî să dea târcoale cu turmele numai pe lângă sondă. Și fiecare englezoaică s-ar întoarce acasă cu miros tare de jintiță în nări și cu câte o fotografie de cioban în poșetă — "Cioban of Roumania"... Of! A-oh!

Dar toate acestea nu sunt decât un vis. Visul unui patriot pe care-l doare inima când vede cum, după ce ne-a pus Dumnezeu mâna pe cap cu acest foc, noi îl lăsăm să se stingă de la sine și să se părăduiască astfel în vânt un izvor de bogăție națională.

P.S.

Focul de la Moreni, până să apară această ediție a doua, s-a stins de la sine. Așa ne trebuie! Nu spuneam eu?...

Literatură de Crăciun

A venit Crăciunul!... Știați, desigur, această noutate și poate că nu era nevoie să vă amărăsc și eu. Dar ce să facem? A venit.

Și a venit cu sacul plin de bucurii pentru cei mici și... cu ziare pline de literatură festivă pentru cei mari. Nu-i chip să deschidă omul amărât o gazetă în vacanța Crăciunului, fără să-l întristeze de la prima pagină obișnuita recuzită tipografică: o ilustrație sacră în două culori aplicate greșit pe desen, un articol de fond cu înalte inepții mistico-filozofice și o puzderie de poeme și nuvele radical tâmpite pentru circumstanță.

Încă de pe vară, poetul ocaziilor periodice și-a improvizat pe îndelete — odată pentru totdeauna — poezia cu pruncul divin și o mică povestire, ceva cu copii săraci de văduvă, care jinduiesc în frig la splendoarea jucăriilor scumpe dintr-o vitrină, până ce le îngheață nasul de ger și până ce crapă inima în cititor de milă. După ce a trecut Crăciunul și zaharicaua duioasă a apărut în gazetă, autorul prevăzător își pune opera la păstrare în saltar, pentru că — vorba lui Agamiță Dandanache — "mai trebuie ș-al' dată"... Și la Crăciunul viitor, pac! iar la gazetă cu pruncul divin.

Am urmărit de curiozitate fenomenul acesta literar și mi s-a întâmplat să găsesc aceeași poezie, publicată fără schimbare, de șapte ori în șir, la șapte Crăciunuri consecutive. Dar nimene nu bagă de seamă... Și cu vremea, s-a statornicit astfel un soi de folclor modern al sărbătorilor, de care nimene nu se mai atinge.

S-ar putea evada totuși, util și onorabil, din această banalitate periodică.

Tradițiilor legate de Nașterea Mântuitorului, poporul nostru le-a dat o bogată interpretare poetică. Avem una din cele mai frumoase literaturi populare de Crăciun și Anul nou. Poetul cult ar putea s-o cerceteze cu folos, dacă nu direct de la sursă, cel puțin din colecții tipărite.

Încântătoare îndeosebi, prin arhaismul și grația lor naivă, sunt unele colinde, în care chipul Maicei Domnului este evocat întotdeauna cu o rară gingășie de sentiment. În una dintre ele, Sf. Fecioară, rătăcind noaptea pe o câmpie de omăt, ajunge la un palat cu ferestre luminate și cere, naiv, adăpost:

Lasă-mă-n palatul tău,
Ca să nasc un Dumnezeu...

Accentul acesta simplu ca-ntr-un verset din Biblie se potrivește de minune cu primitivismul după care suspină unii dintre rafinații modernismului nostru de ieri, fără să-l poată confecționa în atelier propriu.

Nu mai puțin impresionante sunt și unele uraturi pe care, într-o anume regiune muntoasă a țării, le cântă fetele singure în noaptea Anului nou. Între alte evocări îndrăznețe și pline de grație, mi-a rămas în minte o viziune suavă, desprinsă parcă dintr-un tablou de Bocklin. O fată frumoasă, pe care un cerb alb o poartă prin singurătatea pădurii de brazi, într-un leagăn de mătase aninat între coarne...

*

În sfintele sărbători ale Crăciunului, tot omul vrea să petreacă după datină: să asculte, la un pahar de vin, un cântec de inimă albastră.

Țăranii își fac singuri cântece care le convin. Ocupațiile lor, exclusiv manuale și pedestre, le lasă imaginația mai liberă, nu le acaparează toate rezervele mintale. Iar traiul în mijlocul naturii oferă misterioșilor poeți rustici necontenit prilej de inspirație proaspătă.

Dar ați băgat de seamă că orășenii noștri nu mai au cântece? Grija împrospătării producțiilor literare destinate muzicii e lăsată la orașe exclusiv pe seama țiganilor lăutari. Și, nu zic, s-or fi pricepând țiganii la muzică, fiindcă au "ureche". Dar la literatură... Când se lasă-n voia inspirației lor proprii, lăutarii noștri produc niște inepții lirice atât de cumplite, că nici la hotentoți nu le-ai putea găsi pereche:

Îmi plac bărbații
Pentru că îmi dau senzații,
Ah, ce mult îmi plac bărbații,
Că-s plini de grații
Și de amor...

De multe ori însă lăutarii urbani, din penurie de inspirație, tot spre sate sunt nevoiți să tragă cu urechea lor cea muzicală și lungă. Dar simt ei că, oricât de agreate ar fi la oraș, nevinovatele cântece rurale nu satisfac până la urmă gustul și mentalitatea citadinului. Și atunci, ca să le adapteze, își permit ici-colo câte o corectură, mai cu seamă mici înnobilări de vocabular, mai potrivite cu urechea delicată a mahalagiului din Delea Veche, care mai mult decât boierul din centru e mândru că el "nu-i de la țară"... Cunoașteți, poate, un cântec popular nu tocmai vechi, care începe așa:

Foaie verde și-o lalea,
Aniţo din Prahova,
Cu cine-ai rămas tu grea?

Am auzit odată din gura unui lăutar bucureștean, fercheș și foarte manierat, căruia începutul i s-a părut prea din topor pentru urechile consumatorilor de ciorbă de burtă, următoarea variantă înnobilată ad-hoc:

Aniţo din Prahova,
Spune-mi pe onoarea ta,
Spune-mi, dragă, nesilită:
Cu cine-ai rămas gravidă?...

Asemenea grozăvii nu fac cinste capitalei noastre — căci nu s-a găsit nimeni să spargă capul delicatului cântăreţ pătruns, parcă, de fiorul esteticii literare a dlui Eugeniu Lovinescu.

Dar a cui e vina? Rușii, ungurii, sârbii — ca să ne mărginim numai la vecini — au o comoară vie, necontenit împrospătată, de romanțe frumoase și expresive cu textul datorit celor mai buni poeți ai lor. La noi, în familiile burgheze se cântă canţonete franţuzești sau cuplete, mai pudice, de prin "revistele" teatrale. Fata de atelier și funcționara tânără, școlărița codană și studenta sentimentală (dacă mai există), toată tinerețea zburdalnică sau visătoare a orașelor noastre suspină în zadar după un repertoriu mai nou și mai bogat de cântece alese.

Și noi facem mallarmism cuțo-vlah, pe care-l numim "modernism", cu toate că datează de la vremea când se purta turnură la rochii...

Moftangii!

Despre duel

În urma unor apostrofe parlamentare, cu aluzii gingașe la mamă, două persoane din lumea noastră politică și suprapusă au fost gata să purceadă pe teren și să schimbe, vorba ceea, două gloanțe fără rezultat.

Dar faptul nu s-a consumat. Martorii celor două părți apostrofante (e vorba de martori de onoare, nu de cei oculari) au contramandat ceremonia și-au închis definitiv incidentul, prin procese-verbale și alte tertipuri medievale. Nu ne mai rămâne alta de făcut, prin urmare, decât să regretăm că ne-am alarmat degeaba — și să notăm aici câteva reflecții tardive cu privire la duelul din zilele noastre.

*

Dar mai întâi, nu înțelegem cum pot parlamentarii noștri să recurgă la asemenea mijloace extreme, când știe toată lumea că în Parlament bătaia n-a fost niciodată prohibită? Domnii care ne fac legile au avut întotdeauna dreptul să le calce înaintea noastră. Nimeni nu le-a contestat vreodată acest drept patern de prioritate. Și când toate drepturile și prohibițiunile publice ies din Parlament... e natural ca acolo înăuntru să nu mai rămâie nici una. Noi, particularii, n-avem dreptul să ne batem în public nici măcar așa, de-un gust, la zile mari, fără ca poliția să intervină. Dar auzit-ați vreodată ca doi deputați care s-au bătut în incinta Camerei să fi ajuns la poliție sau la judecătoria de pace?

*

Duelul e o instituție barbară; prin urmare, s-a conservat până în zilele noastre, cu sfințenie.

Ca să rămână totuși accesibil eroismului burghez, duelul a trebuit să se adapteze moravurilor civilizate de astăzi. Lupta adevărată se dă mai mult pe hârtie și la gazetă, decât pe teren. Și nu se bat atât cei doi adversari între ei, cât se bat "martorii" lor cu ortografia și gramatica limbii noastre, prin scrisori și procese-verbale...

Pe vremuri, duelul era un privilegiu boieresc. Numai dacă erai nobil din naștere, aveai dreptul să te simți ofensat și să tragi cu pistolul ori să scoți spada din teacă.
Astăzi însă are libertatea să se ofenseze oricare cetățean onorabil. Aici stă progresul: duelul s-a democratizat.
Caracteristica duelului democratic stă în lipsa lui de rezultat, garantată prin lege. Și cu cât omenirea se va civiliza mai tare, cu atât și duelul va fi mai lipsit de rezultate și va oferi cetățenilor o garanție mai mare de securitate și de confort.

*

Ca să ne dăm seama câtă distanță va mai fi între duelul de mâine și cel de ieri, e destul să ne uităm cu atenție cum îl pun în aplicare încă de astăzi unele persoane culte, care prin situația lor socială sunt ținute să anticipeze asupra progresului moral — și cum îl practică oamenii din popor, obligați de împrejurări să reprezinte în zilele noastre o epocă mai veche din istoria civilizației umane.
Am avut deunăzi, într-un restaurant de elită, viziunea duelului de mâine, asistând la un incident nervos între două persoane din societatea noastră bună. Cei doi adversari, care erau acolo cu nevestele, la două mese învecinate, s-au ridicat deodată în picioare — nu știu bine din ce cauză — și-au schimbat câte două înjurături fără rezultat, pe franțuzește și pe românește. Pe urmă — s-au așezat jos și au mâncat. Atât.
Cum să nu admir această distincție de maniere, această lipsă totală de barbarie ancestrală, această înaltă probă de stăpânire de sine, care trebuie să-l deosebească pe orice om civilizat de străbunul lui din peșteri?...
Mi-a fost dat altă dată, trecând pe la hală, să am și viziunea duelului preistoric. Am asistat adică la o discuție între un vânzător de fructe, sedentar, și un măturător de stradă, ambulant prin natura lucrului. După un schimb sumar de cuvinte, unul dintre ei a declarat, cu ochii ieșiți din cap, că vrea să facă amor cu paștele matern al celuilalt. La rândul său, acesta și-a exprimat cam aceeași dorință, inversând numai rolurile. Și duelul a început, fără alte marafeturi... Țin minte numai atât, că la un moment dat, măturătorul l-a apucat pe negustor cu dinții de-o ureche — și n-a mai dat drumul, până când a rămas cu bucățica în gură. Ce-i drept, n-a înghițit-o,

cum era natural și legitim, ci doar a stuchit-o la sfârșitul luptei, pe tarabă, între caise.

Printre spectatori, nu erau decât martori oculari. Dacă s-ar fi nimerit și vreo doi de ceilalți, vă asigur că duelul cu pricina ar fi luat o turnură mai civilizată, înainte de a fi spurcat caisele. Un proces-verbal de onoare, publicat apoi la gazetă, ar fi dovedit părților interesate și opiniei publice că dorința unui client insolvabil de a petrece câteva momente plăcute în tovărășia unei sărbători religioase nu conține nimic ofensator la adresa negustorului care-i primește confidența. Ea poate fi taxată cel mult drept o aberațiune sexuală, cam curioasă dacă vreți, dar cu totul inofensivă prin platonismul forțat la care natura ideală a calendarului nostru cel nou o condamnă de fapt. Și-n adevăr, când o națiune întreagă face zilnic dovadă că se complace cu imaginația în irealizabil și-n fistichiu, n-ar fi oare absurd ca milioanele de cetățeni care o compun să-și ceară mereu, pentru atâta lucru, unii de la alții satisfacție?... Ar însemna să stăm toată ziua numai cu pistolul în mână sau cu urechile aproapelui în gură.

*

Onoarea e un atribut al bărbăției, care la majoritatea bărbaților onești din zilele noastre a-nceput să se atrofieze cu totul. Individul la care acest apendice medieval s-a transmis într-o formă oarecare, cât de puțin proeminentă, e grozav de sensibil prin partea locului. Îndată ce-l atingi la onoare, el simte o nevoie urgentă de ieșire pe teren cu martori, sau cel puțin de un proces-verbal și un schimb de scrisori, cu mici greșeli gramaticale.

Fiind mai dinainte asigurat că pistolul adversarului nu dă rezultate, domnul care iese pe teren se găsește în situația plăcută a unei cucoane care știe bine că nu poate să facă copii — dar tot mai încearcă. De ce nu? Când obiceiul unui act moștenit din străbuni și devenit inutil și-a pierdut orice urmă de primitivitate, civilizația nu se opune să-i conservăm măcar gestul sau ritualul — din respect pentru tradiție. Cu atât mai mult, când ritualul lui are în sine și ceva agreabil.

Spiritualizat astfel, redus la o măreție simplă de simbol, duelul modern va deveni în curând un act erotic adaptat la firea burghezimii rafinate din timpurile noastre. Peste câțiva ani, adversarii vor ajunge să schimbe între ei cele două gloanțe fără rezultat, așa de la mână la mână, sub formă de pilule.

Ori au să și le trimită prin poștă, dacă locuiesc în alte orașe. Și nici de precauții sau de mister față cu sexul slab din anturajul celor doi eroi nu va mai fi nevoie... Trezită prea de dimineață din somnul fără întreruperi al unei nopți conjugale ca oricare alta, soția somnoroasă își va întreba, căscând, eroul respectiv:

— Da' ce faci, Mitică?

— Mă duc să mă bat în duel.

— Așa? Nu uita, la întoarcere, să treci pe la băcănie pentru niște icre...

Până atunci însă, actualul cod al onoarei rămânând în vigoare, adevărata primejdie la care te expui este descalificarea prematură. Dacă ai neglijat cumva un singur punct din programul premergător, s-a isprăvit cu tine: nici un om de onoare n-o să te mai înjure pe viitor.

Dacă însă ai apucat a ajunge pe teren la locul tău, atunci e bine. Nu-ți mai rămâne decât să închizi ochii — și să tragi.

Pistolul e un instrument primejdios, firește. Nu însă pentru cei doi adversari, ci mai cu seamă pentru martori, săracii. De aceea se recomandă să-l iei cu mare precauție în mână; și să nu tragi cu el orizontal, Doamne ferește, ci numai vertical, spre lună. Căci altfel, chiar dacă martorii scapă nevătămați, se poate întâmpla alt bucluc. Unul din cele două gloanțe fără rezultat ar putea foarte bine să nimerească, din întâmplare, tocmai în onoarea momentan descoperită a cine știe cărui cetățean matinal, aciuat pentru câteva clipe, acolo, în preajma terenului de luptă, ca omul. Vă puteți închipui ce surpriză pe capul lui când s-ar trezi așa, din senin, cu onoarea reparată, fără să știe nici dincotro și nici, mai ales, din care pricină...

Mens sana in corpore sano

Am încercat odată și eu o maximă latinească pe înțelesul tuturor, după modelul celor rămase din antichitatea clasică. Două ceasuri mi-am bătut capul. Degeaba! N-am ajuns la nici un rezultat. Și nu din pricină că aș fi avut ambiția s-o scriu de-a dreptul în latinește — limbă pe care n-o cunosc —, ci din alte cauze, mai serioase.

Un dicton latinesc e un aforism care are virtutea să circule în lume, prin mijloace proprii. Cugetări sentențioase de toată frumusețea producem și noi, modernii, când în versuri, când în proză. Dar asta-i, că nu circulă.

Iată, de exemplu, un aforism cules la întâmplare, din prima poezie modernă care-mi cade sub ochi în acest moment.

Le soleil ne peut rien contre ce qui n'est plus...[1]

Și puțin mai jos, în aceeași poezie, încă o declarație categorică:

Le plus beau des mortels ne peut chérir que soi...[2]

Cu acest fel de decrete filozofice în versuri s-a ocupat și la noi, pe vremuri, poetul Vlahuță, căci ele creează autorului o reputație de seriozitate în opinia cultă a țării. (În adevăr, nici un ministru n-a mai îndrăznit să-i suprime postul de la Casa Școalelor, cât a trăit. Pe un Heine l-ar fi mâncat imediat fript orice guvern democratic.)

Cele două aforisme franțuzești de mai sus, pe lângă că sunt datorite poetului Paul Valery, reprezentantul modern al genului serios în Franța, care se bucură de mare prestigiu în presa valahă, mai au și avantajul că sunt lucrate în versuri à la Malherbe, care, oricum, sună plăcut la ureche. Și se vede bine că autorul lor și-a dat osteneala să le înzestreze cu tot ce-i trebuie unui aforism ca să devie maximă latinească, adică să circule. Totuși trebuie să recunoaștem că ele n-au a face, nici pe departe, cu: De gustibus non disputandum[3], sau cu: Errare humanum est[4] — și alte cugetări mărețe, rămase din antichitatea clasică. Parcă le lipsește ceva. Nimeni nu se folosește de ele cu prilejul unei cuvântări festive sau în conversația zilnică. Cel mult dacă le-ai putea întâlni în albumul cu suveniruri al unei domnișoare culte, printre alte autografe selecte, deasupra iscăliturii vreunui snob de modă veche, ahtiat după trufandalele literare de sezon.

Banalitatea e glasul mare al generațiilor trecute, pe când paradoxul e numai vocea pițigăiată a unui ins care vrea să facă impresie. Omenirea știe de mult acest lucru.

Ca să devie maximă latinească, un aforism trebuie în primul rând să spună ceva. În al doilea rând, acel ceva trebuie să fie un adevăr elementar, o idee care-ți sare în ochi, de la prima vedere, cu amândouă picioarele odată. Soarta lumească a unui aforism atârnă, așadar, de evidența adevărului pe care-l conține. Aici stă pehlivănia.

Veniți pe pământ mai devreme, cei vechi au avut norocul să dea peste o mână intactă de adevăruri sedentare, care abia așteptau să fie formulate în latinește ca să pornească razna în lume. Atunci filozofii lor, poeții, oratorii și marii lor dignitari s-au pus pe atâta: au început să fabrice de dimineața până seara maxime latinești, pentru folosința generațiilor viitoare. Și nouă nu ne-au mai lăsat aproape nimica... tarde venientibus ossa![5]

Neavând fericirea să dăm ca ei peste o asemenea pleașcă spi¬rituală, nouă nu ne-a rămas decât să spicuim, ici-colo, pe urma marelui seceriș, câte un mic adevăr care se ascunde cu îndărătnică modestie în dosul unor aparențe echivoce și care, pe deasupra, nici nu încape bine în corsetul unui aforism. Căci un astfel de adevăr bicisnic simte mare nevoie de comentarii și explicații, iar un aforism cu coadă nu poate să circule: se împiedică în ea, la tot pasul.

Ca să-și satisfacă totuși nevoia de a rosti și el decrete filozofice valabile pentru toți (căci omul se naște și moare cu această nevoie), cei moderni au recurs uneori la observații cu desăvârșire gratuite, cum ar fi: Les affaires sont les affaires [6], sau Omul e om — și alte tautologii mizerabile, vădit produse la mare ananghie intelectuală, după același tipar. Setea noastră de certitudine mintală e însă atât de imperioasă, încât le-am adoptat și pe acestea, pentru încurajare, oferindu-le, ce-i dreptul, un loc mai mic în stima noastră decât celor antice.

*

Am luat parte într-o zi la o serbare sportivă, unde știam că trebuie să țină discurs un profesor de gimnastică. Intenția cu care m-am dus eu acolo a fost numai să aud încă o dată vechiul dicton latinesc: Mens sana in corpore sano — adică să aștept cu palpitație (e și asta o voluptate) clipa când va trebui să

fie rostit, după datină. Am urmărit cu multă atenție și smerenie tot mersul discursului, știind bine încotro se îndreaptă. Când oratorul a adus vorba, pe departe, cu mare dibăcie, despre binefacerile gimnasticii... despre sănătatea omului... despre agerimea minții... eu îmi țineam respirația. Acuș... acuș... trebuie să iasă... Gata! S-a făcut. Mens sana in corpore sano. Și m-am întors liniștit acasă.

Nimeni nu cunoaște însă puterea de sugestie a unei formule simple asupra omului, până când n-a făcut însuși experiență.

Pe drum, la întoarcere, și până seara târziu, cele cinci cuvinte mi-au sunat în urechi și m-au urmărit pas cu pas, în toate părțile. Degeaba am încercat eu să-mi distrag atenția, să citesc firmele prăvăliilor de manufactură, să mă gândesc la alte lucruri, de mai încoace, din vremea renașterii sau măcar din evul mediu... Ca să se răzbune, pesemne, venerabila maximă latinească se cuibărise adânc în mine și nu mai vrea să plece. O simțeam cum mișcă și cum mă lucrează pe dinăuntru, ca o vietate autonomă. Cum să scap de obsesie? Am încercat, după metoda freudiană, s-o scot la lumină, să-i analizez conținutul, să mă pun bine cu ea... uite ce maximă latinească frumușică și plină de înțelepciune — îmi ziceam eu, umblând de colo până colo, fără să-mi aflu loc. Ne-au mai rămas nouă și alte maxime înțelepte de la străbunii noștri romani... care erau toți niște oameni foarte înțelepți și frumoși și plini de virtuți antice... dar parcă nici una nu conține ca asta un adevăr așa de sublim. Și niciodată n-au existat pe lume atâtea societăți sportive, atâtea ștranduri, atâta football și rugby, atâtea meciuri de box, de înot și de alergătură pe gratis ca-n zilele noastre. Contemplând această sănătate robustă, de obicei goală până la centură și extraordinar de păroasă pe picioare, te apucă groaza când te gândești la capacitățile mintale pe care trebuie să le ascundă (cu atâta grijă) un jucător de football sau la cantitatea de înțelepciune care trebuie să zacă în fundul unui campion de box...

Nu, nu merge! Se vede că i-am dat o interpretare greșită, dacă mă persecută înainte. Dar așa-mi trebuie. Cine m-a pus să mă duc la serbare? Ce interes aveam eu, până pe acolo, să ascult cuvântarea profesorului de gimnastică suedeză, când știam bine că asta nu se face?

Să vedem. Mens sana in corpore sano... Când zici că numai într-un corp sănătos stă o minte ageră, asta nu înseamnă că în toate corpurile sănătoase

stă negreșit o minte ageră. Când zici că toate vacile sunt mamifere, asta nu înseamnă că toate mamiferele sunt vaci. Mai există și capre, de exemplu, care sunt tot atât de mamifere. Ba am văzut eu una, odată, la o mânăstire de maici, care era mai mamiferă decât orice vacă... ce bine era pe-acolo în timpul verii, ce de măiculițe tinere și cu frica lui Dumnezeu, ce umbră și ce răcoare pe sub brazi... mai cu seamă noaptea sau pe vreme de ploaie... când turna câte trei săptămâni în șir, de credeai că s-a mutat tot Atlanticul în cer, ca să ude mănăstirea... Ce-are a face! Mens sana in corpore sano. Când zici: o minte sănătoasă într-un corp sănătos, aceasta însemnează doar atâta, că numai într-un corp sănătos, poate exista o minte ageră... Oare așa să fie? M-am gândit imediat la Blaise Pascal și la Darwin, la Spinoza și la Leopardi, la Jean-Jacques Rousseau, la paralizia lui Scarron, la insomniile lui Proust, la epilepsia lui Napoleon (m-am gândit la sănătatea dlui Bogdan-Duică), m-am gândit la numărul mare de intelectuali iluștri cu organismul minat de crocodilii microscopici ai unei maladii oculte — și aproape toată galeria oamenilor de geniu mi-a apărut ca un splendid azil de infirmități incurabile și de mizerii fiziologice ereditare... Mens sana in corpore sano? Uite ce belea îi poate veni omului pe cap din antichitatea clasică, dacă o caută cu lumânarea... Cine m-a pus să mă duc la serbare?

Dar poate că străbunul nostru latin n-a avut în vedere sănătatea intelectuală. Poate că el s-a gândit la sănătatea morală în genere. Moralitatea omului ar fi condiționată adică de sănătatea lui trupească, de corpul lui, oțelit prin viață sportivă... Oare?

Ca să verificăm și această aserțiune, n-avem nevoie să ne ostenim prea departe. E destul să aruncăm o privire de jur împrejur, la moravurile lumești din vremea noastră, cea sportivă. Purtat-a omenirea vreodată o rochie mai modernă ca astăzi? Arătatu-și-a ea o epidermă mai pârlită de raze ultraviolete, în văzul lumii? Ori a dansat ea vreodată dansuri mai strâns lipite și mai pe față ca-n zilele noastre? Cunosc eu o cucoană bătrână, căreia i s-au zburlit ultimele fire de păr ale generației sale când a văzut ea mai de aproape cum stă socoteala dansurilor noastre moderne... Încruntat, cu figura crispată de o preocupare unică și indiscutabilă, tânărul dansator își ține strâns tovarășa, de-a lungul persoanei sale sportive, ca pe o pradă, — iar ea, micul monstru, i se încleștează de umeri, având în gestul ei ceva de pisică sălbatică, de vampir și de caracatiță. Și amândoi tac. Abia dacă riscă un pas legănat, încoace și încolo, de frică să nu se disloce cumva

blocul cu un milimetru din încheieturile lui esențiale. Și tortura asta durează ceasuri, nopți întregi, până la ziuă. Un tânăr de pe vremea romantismului, supus la această probă neomenească, ar fi fost în stare să lase toate baltă, să-și planteze dansatoarea în mijlocul salonului și s-alerge afară, la aer curat. Vezi că, pe vremea aceea, nu erau atâtea sporturi, care să întrețină igiena sufletească!

Mens sana in corpore sano... Mărturisesc că a început să-mi fie, cum zice țăranul moldovan, o lehamite grozavă de atâta înțelepciune latinească.

S-ar putea întâmpla ca prin mens sana legiuitorul să fi făcut aluzie numai la moralul omului, în înțelesul medical de astăzi al cuvântului... Este foarte adevărat că un om sănătos are și moralul ridicat, adică are chef de viață, pe când un biet bolnav, săracul, nu mai are gust de nimica.

Dar o constatare ca asta nu era nevoie să mi-o spui numaidecât pe latinește. Puteai s-o dai de-a dreptul pe românește, că totuna era. În orice caz, aș fi scăpat mai ușor, nu s-ar fi înfipt în subconștientul meu cu atâta tenacitate ca în forma ei latină.

Mens sana in corpore sano... Dacă scap și din asta cu bine, n-o să mă mai prindă nimeni în zilele mele pe la vreo serbare sportivă sau comemorativă, unde se țin discuri cu citații latinești.

Cine m-a pus?...

Evoluția unui ideal

Un poet adevărat, oricât s-ar feri de această nenorocire profesională, trebuie să facă parte dintr-o generație de muritori. Trebuie să întrupeze, măcar după moarte, când nu mai are încotro, forma sensibilității speciale a epocii în care a trăit. Chiar dacă poetul are ambiția să acape de sub tirania unor idealuri colective prea contemporane, în structura moleculară a operei sale vei regăsi infailibil expresia curentă și naivă a unor credințe și aspirații umane de-a doua mână, mai primitive și mai durabile.

Dar și acestea din urmă se schimbă cu timpul. Iar procesul obscur al acestor evoluții misterioase, desfășurându-se prea încet în vreme, trece de obicei neobservat. Este deci o fericire că diferitele lui momente se înregistrează automat pe placa sensibilității poetice și rămân fixate acolo pentru totdeauna. Comparând din acest punct de vedere două opere zămislite în mici deosebiri de structură, aproape imperceptibile, care trădează totuși că în răstimp s-au produs unele schimbări adânci în psihologia speciei umane. Astfel, pentru cine știe să le descifreze, aceste semne microscopice povestesc lucruri interesante.

*

Toată lumea cunoaște, desigur, versul lui Eminescu:

... le stă bine laolaltă,

Ea frumoasă și el tânăr, el înalt și ea înaltă.

Fără îndoială că poetul, având nevoie să zugrăvească aci o pereche ideală de îndrăgostiți, a rezumat un minimum de calități care, după părerea lui, sunt necesare și suficiente în dragoste. El înalt și ea înaltă, i-a trebuit mai mult pentru frumusețea lor decorativă. Esențialul este: ea frumoasă și el tânăr. Așa trebuie să fie, după părerea lui Eminescu, cei doi parteneri, ca să se poată iubi reciproc. Iar această părere indiscutabilă coincide cu idealul amoros al întregii specii umane — masculine și feminine — din acea vreme.

(Observați și aici sobrietatea virilă, gustul infailibil de care dă dovadă marele poet. Altul ar fi spus poate și despre bărbat că era "frumos"...

evocând astfel o imagine aproape scabroasă, care nici măcar nu s-ar fi potrivit cu idealul de bărbăție aspră după care suspină în realitate o adevărată femeie.)

Dar de la Eminescu până astăzi, o schimbare adâncă trebuie să se fi produs în întunericul de jos al naturii umane. Mi-am dat mai bine seama de lucrul acesta într-o zi, când am auzit din întâmplare, cântate de o domnișoară cu sprâncene foarte subțiri, niște stihuri naive în care un poet modern anonim zugrăvește, la rândul lui, o pereche ideală de îndrăgostiți din zilele noastre. Mi-a rămas în minte strofa esențială:

La un bal, odată, ei s-au întâlnit.
Șoapte de iubire dânsul i-a șoptit,
Și din prima noapte s-au simpatizat.
Ea era frumoasă...

Vedeți, ca și pe vremea lui Eminescu, Ea trebuie să fie frumoasă. Altfel nu merge. Numai la mare ananghie, un bărbat ar putea "simpatiza", din treacăt și cam la repezeală, o urâtă. În privința aceasta, nici o schimbare nu s-a produs pe lume.

Dar El, cum era? Cum trebuie adică să fie un bărbat, pentru ca o femeie modernă să se lase simpatizată de el, și încă "din prima noapte"?... Nu, oricât și-ar bate capul cineva care nu e poet, nu cred să ghicească. Iată:

Și din prima noapte s-au simpatizat.
Ea era frumoasă, el era bogat...

Să nu se creadă cumva că bogat a fost pus aici numai pentru rimă. Limba noastră conține un mare număr de rime în -at, începând cu democrat și sfârșind cu... aceea care v-a venit în minte din primul moment. Putea deci poetul să găsească aici altă rimă, dacă ar fi avut nevoie. De exemplu:

Ea era frumoasă, el era titrat...

cu toate că un titlu academic nu mai însemnează azi mare lucru.

Și parcă în loc de simpatizat nu s-ar fi putut găsi altceva, echivalent?

La un bal, odată, ei s-au aranjat...

Sau, și mai bine:

La un bal, odată au pus chestiunea pe tapet.
Ea era frumoasă, el era discret...

Văd și eu că primul vers e prea lung... dar, să mă ierte cititorul, n-am avut intenția să fac o nouă operă de artă cu subiectul dat, ci numai să lămuresc lucrurile.

Rămâne deci bine stabilit că dacă poetul a spus despre eroul lui numai atâta, că "era bogat" — apoi a știut el ce spune. Această idee nici nu putea să-i treacă prin minte, fără o sugestie precisă din afară, din văzduh, din ambianța impalpabilă care-i alimentează inspirația.

Femeia e seismograful speciei noastre. În materialul plastic al instinctelor sale, interesul speciei înregistrează toate schimbările pe care evoluția enigmatică a societății umane le aduce condițiilor în care se dă lupta pentru viață.

Pe vremuri, omul avea nevoie în această luptă numai de brațe tari, de vigoare trupească. Un bărbat tânăr și înalt, adică voinic, avea cele mai multe șanse de izbândă.

Deci: ea frumoasă și el tânăr.

Astăzi însă așa s-au întors lucrurile, că voinicia nu mai ajută la nimic. Pasiunea tinerilor de azi pentru sporturi, iscată nu se știe cum și întreținută ocult, mi se pare numai un tertip diabolic inventat de cei care aveau interes să le deruteze atenția, ca să le înlăture concurența. Căci lupta cea mare și adevărată se dă astăzi cu capul. Lungimea fizică a unui personagiu nu-i mai aduce absolut nici un folos în afacerile lui bănești; iar tinerețea e mai degrabă un indiciu de permanentă jenă financiară (și femeile au cam început, încă de pe vremea lui Eminescu, să miroase acest trist adevăr).

Alte calități se cer omului modern. Pentru izbândă în fața vieții, el are nevoie în primul rând de șiretenie, de pricepere în afaceri, adică de inteligență practică și de experiență matură. Iar semnul concret al acestor calități invizibile este bogăția materială, cu tot cortegiul ei de seducțiuni.

Și nu se poate spune că femeia a tras numai cu coada ochiului la această nouă stare de lucruri, ci a privit-o îndelung, cu ochi mari și serioși, până când în inconștientul ei s-a elaborat o concluzie organică, o idee activă, care s-a îmbibat în anatomia ei delicată până în toate colțurile și i-a orientat instinctul în sensul unei urgente adaptări la situație.

*

Pentru o femeie onestă din toate zilele noastre, prezența unui om bogat în anturajul ei constituie o permanentă primejdie. Simpla lui apariție provoacă instantaneu în organismul femeii o tulburare vizibilă, o excitație de natură bine caracterizată, în privința căreia soțul legitim nu trebuie să-și facă nici

o iluzie.

Mutra unui mare bogătaș e afrodiziacă. Pentru o fată inocentă de școală, ea echivalează cu o lectură pornografică. Iată pentru ce suntem de părere că o mamă cu simțul răspunderii ar trebui să-și ferească fata de orice ocazie în care ea ar putea să dea cu ochii pe neașteptate de un personagiu bogat — cel puțin înainte de căsătorie. Fetele nu trebuie să vadă lucruri de astea...

Un arhimilionar, recunoscut ca atare, nici n-ar trebui lăsat să apară pe unde sunt femei. Apariția lui în public este un adevărat atentat la bunele moravuri. Numai cât vede un automobil de lux venind spre ea, femeia modernă își pierde capul și se zăpăcește până într-atâta, că poate fi călcată de el, acolo în stradă...

E ușor de înțeles că, în asemenea condițiuni, ceilalți muritori sunt obligați să renunțe la orice ambiție sentimentală în dragoste, mulțumindu-se numai cu ceea ce mai pot apuca și ei, din când în când, pe de lături.

"Tinerețea" și "înălțimea" fizică sunt, biologicește, lucruri prea demodate. Femeia de azi nu se mai uită la asemenea fleacuri. Un lungan de doi metri, când n-are decât atâta, o lasă absolut rece, chiar dacă s-ar sinucide de dragul ei... A iubi astăzi un bărbat tânăr e ceva anormal, ceva împotriva naturii. E o aberație sexuală. Numai o doamnă din aristocrație își mai poate permite, în goana după senzații rare, capriciul unei astfel de perversități. Dar o burgheză normală și serioasă, cu simțurile intacte, e la adăpost de asemenea surpriză... Se vede și de aici că burghezimea e clasa care susține cu putere stindardul moralității publice, conducându-se în toate chestiunile gingașe de acest fel numai după indicațiile naturii. Și trebuie să adăugăm cu mândrie că, printre femeile de alte nații, românca noastră se arată îndeosebi sensibilă la aceste indicații venite din adânc.

O urmare naturală a acestei stări de lucruri e ușor de întrevăzut:

Rasa oamenilor săraci o să dispară de pe fața pământului. În curând, nu se vor mai naște decât oameni bogați. Și copilul va purta, încă de la naștere, semnele și stigmatele acestei rase privilegiate: el se va naște cu un mic început de burtă, cu o intenție de chelie în creștetul capului și cu un automobil de lux la poartă.

Mă întreb însă, ce se va întâmpla dacă în evoluția vertiginoasă a omenirii, împrejurări viitoare, necunoscute încă, vor aduce într-o zi la modă alte însușiri bărbătești necesare pentru luptă și izbândă... De pildă, facultatea pe care o au deja unii sectanți religioși de a se mutila benevol,

sau — mai știu eu — o inaptitudine firească de a cădea în păcat, măcar la zile mari... Așa-i că bietele femei vor trebui să se adapteze vrând-nevrând la această situație nenorocită, adorând mâine ceea ce detestă astăzi, fără ca nici ele singure să știe pentru ce?

Și parcă aud de pe acum corul poeților:

Ea era frumoasă, el era patern...

Dar când vom ajunge aici, specia umană va fi atins de mult idealul ei ultim de purificare morală, despre care unii filozofi cred că e însuși scopul vieții pe acest pământ — și zilele ei vor fi numărate pe degete.

Table of Contents